

V MINORUM X

GLASILO ODGOJNIH USTANOVA
PROVINCIJE SV. JERONIMA
FRANJEVACA KONVENTUALACA:
SJEMENIŠTA, POSTULATURE,
NOVICIJATA I KLERIKATA.

BROJ 5 • GODINA V.
PROSINAC 2011.

ISSN: 1847-0904

IMPRESSUM

ISSN: 1847-0904

VOX MINORUM

Glasiloo odgojnih ustanova provincije
sv. Jeronima franjevacaa konventualaca:
sjemeništa, postulaturo, novicijata
i klerikata

e-mail: vox-minorum@ofmconv.hr

Glavni urednik: fra Josip Blažević

Zamjenik: fra Ivan Bradarić

Lektura:

fra Ljudevit Maračić

Foto: Arhiv Vox minoruma

SURADNICI U OVOM BROJU:

fra Željko Klarić, fra Josip Petonjić,
fra Nikola Degač, fra Stjepan Brčina,
fra Vladimir Vidović, fra Marko Jurić,
fra Filip Pušić, fra Milan Gelo,
fra Josip Ivanović, fra Ivan Lotar,
Luka Jurić, Silvijo Topolovec,
Jurica Jureta, Petar Krašek,
Nikola Novosel, Franjo Škarec,
Pero Barba, Robert Jandel,
Vjekoslav Džijan, Marko Parat

NAKLADNIK: Hrvatska provincija
sv. Jeronima franjevacaa konventualaca

GRAFIČKA PRIPREMA I DIZAJN:

Veritas - Glasnik sv. Antuna Padovanskoga

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Ivica Beljan

TISAK:

“Denona d.o.o.”, Zagreb, Getaldićeva 1

LIST IZLAZI POVREMENO
I NIJE NA PRODAJU.

SADRŽAJ

Duhovni poziv.....	3
fra Josip Blažević	
Početak novicijata.....	4
fra Vladimir Vidović	
Prvi redovnički zavjeti.....	6
fra Filip Pušić	
Svečani zavjeti.....	8
fra Vladimir Vidović	
Đakonsko ređenje.....	9
fra Josip Ivanović	
“Slavit ću ime tvoje dovijeka”.....	10
fra Ivan Lotar	
Putem svetoga Maksimilijana Kolbea.....	12
fra Vladimir Vidović	
Misterij kršćanskog braka i celibata u Božjem planu.....	15
fra Željko Klarić	
“O Bože, zar si pozvao mene?”.....	18
fra Stjepan Brčina	
“Odvazni budite! Ne bojte se!”.....	21
fra Milan Gelo	
Prvo sjemenište.....	24
fra Nikola Degač	
Za nas je obitelj sve.....	28
fra Filip Pušić	
Društveni vidici svećeničkog poziva.....	30
fra Josip Petonjić	
Svjedočanstvo duhovnog poziva.....	32
fra Marko Jurić	
Postati prijatelj.....	34
fra Josip Ivanović	
Novi žeteoci.....	37
Postulanti i sjemeništarci	
Zajedno u Kristu.....	40
fra Ivan Lotar	
Kao tipke na klaviru.....	43
Nikola Novosel	
Na put s Kristom.....	44
Silvijo Topolovec	
Ne skreći pogled s neba ili ćeš skrenuti s puta.....	45
Luka Jurić	
Nadbiskupska klasična gimnazija.....	46
Jurica Jureta i Petar Krašek	
Kronika događaja kroz 2011. godinu.....	48
fra Nikola Degač	

PIŠE: FRA JOSIP BLAŽEVIĆ

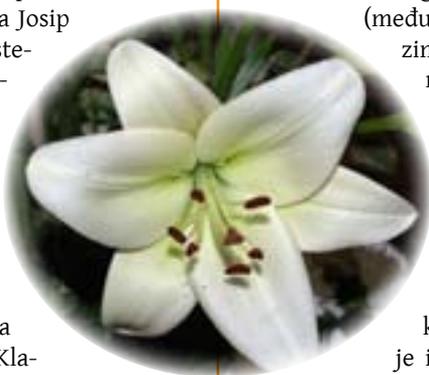
DUHOVNI POZIV

UVODNIK

Novu akademsku godinu u našim odgojnim ustanovama započeli smo obogaćeni jednim novim sjemeništarcem (sada ih ima petorica), petoricom postulanata, koji su godinu postulare započeli na Cresu (što je novost od ove godine), jednim novakom u Asizu, i devetoricom klerika, od kojih je jedan na dodiplomskom studiju u Rimu.

Prva generacija novaka, povratnika iz Asiza, fra Milan Gelo i fra Josip Ivanović, prezadovoljni su stečenim iskustvima i franjevačkom formacijom dobi venom na vrelima franjevačke duhovnosti – Asizu. Početkom Došašća 2011. godine podijeljena im je i služba lektora u Zagrebu.

Dvojica naših klerika, fra Josip Petonjić i fra Željko Klarić, položili su svoje svečane zavjete u nedjelju, 27. studenoga 2011., a 3. prosinca fra Željko Klarić primio je i đakonski red. Već sada se radujemo novom mladomisniku i njegovoj mladoj misi najavljenju početkom srpnja 2012. godine.

Novi broj Vox minorum posvećen je temi duhovnog poziva, koji se rađa u konkretnoj obitelji i određenoj župskoj zajednici, traži da bude raspoznat i njegovan, a poznaje oscilacije i nailazi na poteškoće. Promišljanja na spomenutu temu predstavljaju srce ovog broja našeg glasila, ali se njime ne iscrpljuju.

Ovaj broj predstavlja i novopridošle članove u naše odgojne ustanove, zaboravu otima minule događaje koje vrijedi pamtit i (među kojima osobito mjesto zauzima Papin pohod Hrvatskoj), reflektira općeljudski, intelektualni i duhovni napredak naših odgajanika.

Hvala svima koji pratite naše odgojne ustanove, molitvom, riječju ohrabrenja, darovima, pa i kritikom jer, vjerujemo, da je i ona uvijek iz ljubavi i dobronamjerna.

Želimo vam lijepe trenutke uz novi broj našeg glasila, koje se i dalje tiska zahvaljujući isključivo vašim dobrovoljnim priložima na kojima od srca zahvaljujemo. ■

POČETAK NOVICIJATA

HODITI U NOVOSTI ŽIVOTA

fra Ivan Lotar neposredno prije oblačenja

Tijekom našega života postoji više trenutaka i događaja koji označavaju milosni susret Božje Providnosti s našom malenošću i nedostatnošću. U tim trenucima možemo se jedino zaustaviti, diviti se i promatrati ih očima djeteta, jer ih obično nećemo razumjeti ni shvatiti.

TRENUCI KOJI ČINE NAŠ ŽIVOT

Tijekom redovničkog života postoje određeni trenuci koji ga posebno obilježavaju, ti trenuci su niti koje čine tkanje našega života. Među njima važno mjesto zauzima dan kada

smo prvi put obukli habit, svi ga se rado sjećamo i kasnije prepričavamo. Obukavši odijelo u redovničkoj zajednici, postajemo dio nje, njime smo označeni, naš redovnički put dobio je vrlo konkretno obilježje. Sreću koju u tome trenutku novak osjeća teško je opisati i dočarati onome tko to nije doživio, znaš da počinješ godinu kušnje i suočavanja sa samim sobom, provjeravanja i preispitivanja vlastitog poziva, godinu neizvjesnosti, ali i godinu povlaštenog boravka u Božjoj blizini, intenzivnog molitvenog života i radosti bratskog življenja.

Generacija novaka 2010.-2011.
na grobu svetoga Franje u Asizu

MILOSNi TRENUTAK

Dosadašnji član naše klerikatske zajednice, Ivan Lotar, učinio je veliki korak u svome redovničkom životu, obukavši sveto redovničko odijelo i na taj način započeo svoj hod s Gospodinom u društvu svetoga Franje. Milosni trenutak dogodio se na blagdan Rana sv. Franje, 17. rujna u Asizu. Tada je Ivan postao fra Ivan, svukao je staroga čovjeka i obukao novoga, prigrlio sveto siromaštvo, čistoću i poslušnost, oboružao se strpljivošću i krenuo u nezaboravno duhovno putovanje prostorima vlastite duše u traganju i preispitivanju svoga poziva te donošenja one konačne odluke o potpunom predanju Gospodinu.

PREDRAGA BRAĆO, ŠTO TRAŽITE OD NAS?

Tim pitanjem, kustos fra Giuseppe Piemontese, kustos Asiške kustodije, započeo je obred oblačenja. Pitao je mladiće, koji su kleknuli ispred groba svetoga Franje, o njihovoj namjeri, kao da im je htio reći zašto ste tu? Što želite? Jednim glasom, ali svaki za sebe, odgovorili su

Trenutak oblačenja

da potaknuti božanskim nadahnućem žele biti dionici života u bratstvu male braće konventualaca, te da ih se obučene u odjeću kušnje iskuša te nauče s ljubavlju i veselo na sebe uzeti jaram Gospodinov i savršeno nasljedovati Krista po uzoru siromašnoga i poniznog svetoga Franje - ljubitelja križa. Potom su obukli habit, prvi put, i postali su mala braća konventualci. Njih ukupno petnaestorica, i to osmorica Talijana, trojica Libanonaca, po jedan Austrijanac, Nijemac, Francuz i Hrvat.

UKLJUČUJEMO VAS U SVOJE BRATSTVO...

Fra Ivanu čestitamo na velikom početku i hrabroj odluci po kojoj želi izbližega slijediti Gospodina. Učinio je svoje prve redovničke korake, sigurne i odlučne, te sudeći po njima nema mjesta strahu ili bojazni. Dragi brate Ivane, hvala ti za sve dobro koje si učinio u našoj klerikatskoj zajednici prošle godine, za svaku lijepu riječ, radostan pogled, veđar osmijeh, jednostavno za tvoju prisutnost. Želimo ti blagoslovljeno trajanje cijeloga novicijata, a zagovor svetoga Franje i Bezgrešne neka te prati na putu tvoga duhovnoga rasta i sazrijevanja! ■

PRVI REDOVNIČKI ZAVJETI

U ASIZU - GRADU SV. FRANJE

U talijanskoj pokrajini Perugi, u regiji Umbrija, smješten je, na brežuljku, gradić pod imenom Asiz. Ovaj grad proslavio je jedan vrlo značajan, slobodno mogu reći, velikan, po imenu Giovanni Francesco Bernardone, nama poznatiji kao sveti Franjo Asiški, utemeljitelj franjevačkoga reda. Njegov životni san, kao mladića, bio je postati vitezom i boriti se u velikim bitkama te postati slavnim, kako bi ga mnoge buduće generacije pamtile i pričale o njemu. Uistinu, on je postao vitezom, postao je slavan, pamte ga mnoge generacije već 8 stoljeća te se i danas pričaju priče o njemu i njegovom životu. No ipak, ne na način kako je on to u početku želio. Postao je vitez – Kristov vitez, postao je slavan – Bog ga proslavi, mnoge ga generacije pamte – osnovao je franjevački red koji živi po primjeru njegova života. Sveti Franjo je u jednome trenutku svoga života odlučio slijediti Isusa Krista i živjeti po njegovom evanđelju. Zbog življenja i obdržavanja Kristova evanđelja, Bog ga okruni, ne prolaznom slavom ovoga svijeta, nego vječnom i neprolaznom slavom koja nikada neće izbljedjeti.

NOVI ČOVJEK

Uvečer, na dan 2. rujna 2011. godine za vrijeme Večernje molitve i obreda preminuća sv. Franje, petnaest novaka sudjelovalo je u obredu oblačenja redovničkog odijela – habita. Sve se to odvijalo u svećevj bazilici, na njegovu grobu. Ovim činom htjela se istaknuti uzvišenost i važnost habita te naznačiti ono što on predstavlja. Sveti Franjo se odrekao pred biskupom svega onoga što je posjedovao razodjenuvši se do kraja te je kasnije obukao na sebe jednostavan komad tkanine i opasao se pascem. Skinuo je staroga i obukao se u novog čovjeka. Odrekao se svega zemaljskoga kako bi

služio svijetu živeći u svijetu po duhu evanđelja i propovijedajući Isusa Krista. I naša braća novaci su obukli nova odijela kako bi nanovo pokazali spremnost da su spremni svega se odreći poradi Krista i njegove Radosne vijesti.

PRVI VELIKI KORAK

Ujutro, 3. rujna 2011. godine, u Svetom samostanu, radost se osjećala unutar tih starih zidova te je bila gotovo vidljiva, kao magla... Radosno se i s velikim nestrpljenjem iščekivao zvuk zvona koje je trebalo otkucati 10 sati te označiti početak euharistijskog slavlja u Donjoj bazilici sv. Franje, pod kojim se trebao odvijati i obred polaganja prvih redovničkih zavjeta. Euharistijsko slavlje predslavio je fra Giuseppe Piemontese, kustos Asiške kustodije, u koncelebraciji s provincijalima redovničkih kandidata koji su trebali dati svoje prve zavjete.

Nakon navješćaja evanđelja započeo je obred redovničkog zavjetovanja prozivkom kandidata koji imaju biti zavjetovani. Svaki kandidat je odgovorio riječima: "Evo me!" te je time izrazio svoju volju i želju za nasljedovanjem Krista rassetoga i spremnost za služenje evanđelja po primjeru sv. Franje, živeći u posluš-

fra Josip Ivanović polaže zavjete u ruke provincijalnog ministra fra Ljudevita Maračića

fra Milan Gelo polaže zavjete u ruke provincijalnog ministra fra Ljudevita Maračića

nosti, čistoći i bez vlasništva. Potom je uslijedila homilija predslavitelja, fra Giuseppea Piemontesea, u kojoj je potaknuo kandidate na ustrajnost u obdržavanju redovničkih zavjeta te je naglasio kako bez Isusa Krista ne mogu ništa učiniti, nego samo u zajedništvu s njime. Kada dopuste da Krist prožme cijelo njihovo biće, ono što su obećali – siromaštvo, čistoću i poslušnost, biti će lakše obdržavati jer će u njemu nalaziti neiscrpan izvor snage za sve kušnje ovoga svijeta. Po završetku propovijedi uslijedio je sam čin zavjetovanja. Svaki kandidat je pristupio svome provincijalu te je, položivši svoje ruke u njegove, izrekao obrazac zavjetovanja, koji glasi ovako:

*Na hvalu i slavu Presvetoga Trojstva,
ja brat N.N. potaknut božanskim nadahnućem
da izbližega slijedim Evanđelje
i stope Gospodina našega Isusa Krista,
pred nazočnom braćom,
u tvojim rukama, brate N.N.,
čvrstom vjerom i voljom,
zavjetujem se
svetome i svemogućemu Bogu Ocu
da ću kroz godinu dana
živjeti u poslušnosti,
bez vlasništva i u čistoći,
te ujedno javno obećajem
da ću vjerno obdržavati
život i Pravilo Male braće,
koje je potvrdio papa Honorije,
prema Ustanovama
Reda male braće konventualaca.*

*Čitavim, dakle, srcem
predajem se ovome bratstvu,
kako bih, djelovanjem Duha Svetoga,
po primjeru Bezgrešne Marije,
po zagovoru našega Oca Franje
i svih svetih, uz pomoć braće,
kročio prema savršenoj ljubavi,
u služenju Bogu, Crkvi i ljudima.*

Nakon što su svi kandidati položili zavjete, uslijedila je predaja Pravila i Konstitucija Reda koje im je uručio kustos. Potom su sva okupljena braća pružila znak mira novozavjetovanicima i čestitala im na ovome, uistinu velikome koraku što su ga učinili u svojem životu.

Osim naših kandidata, fra Milana Gele i fra Josipa Ivanovića, zavjete su položila još dvojica braće iz Slovenske provincije i devetorica braće iz talijanskih provincija. Ovome uistinu svečanom i ujedno franjevački jednostavnom obredu nazočili su fra Ljudevit Maračić, provincijalni ministar, fra Miljenko Hontić, generalni defintor, fra Josip Blažević, vikar Provincije i magister bogoslova, fra Zdravko Tuba, gvardijan u Cresu i magister postulanata i novaka, fra Ante Gašparić, fra Đuro Crlenjak, fra Nikola Šantek, bogoslovi, roditelji i rodbina novozavjetovnika. Nakon završetka euharistijskoga slavlja, učinili smo zajedničku fotografiju, kako bi nam zauvijek ostao u sjećanju ovaj čin zavjetovanja naše braće u Asizu, ujedno i prvi u tome veličanstvenom gradu sv. Franje.

GOSPODIN MI JE DAO BRAĆU!

Radost koja je bila prisutna u svakome sudioniku uistinu je potvrđivala one poznate Franjine riječi: “Gospodin mi je dao braću!”. Red male braće konventualaca postao je bogatiji za trinaestero braće koja su svoj život posvetila Kristu, obećavši živjeti po primjeru svoga utemeljitelja. Biti Kristov vitez nije lako, ali ako živimo s njime, sve možemo učiniti jer Bogu ništa nije nemoguće. Pred polazak u Zagreb izrečena je rečenica: “Sve mogu u onome koji me jača!”. Pustimo da Krist djeluje u našem životu i ustrajat ćemo do kraja.

Dijeleći ove radosne trenutke sa svima vama, pozdravljam vas pozdravom sv. Franje: “Gospodin vam dao mir!” ■

SVEČANI ZAVJETI

U času kada sam Bogu pružio ruku i rekao DA, tada sam shvatio smisao života. Dag Hammarskjöld

Trenutak kada se mladi redovnik potpuno predaje Gospodinu zasigurno je jedan od najvažnijih događaja u njegovu životu. Život u redovničkoj zajednici uključuje odnose, prije svega prema Bogu, a potom i prema braći s kojima živiš. Svako međusobno upoznavanje uključuje neke unutrašnje veze. Nije moguće drugoga upoznati bez zajedništva. U čudesnom namislu Božje providnosti, životni putovi nas koji odgovorismo Božjem pozivu i koji hodimo istim putem, isprepliću se te postajemo prijatelji, stremeći istim idealima, i braća, dijeleći iste snove: iskreno, nesebično i potpuno nasljedovati Isusa Krista po primjeru svetoga Franje.

Fra Željko Klarić i fra Josip Petonjić pronašli su smisao svoga života odgovorivši na Gospodinov zov, a svoj veliki i svečani DA izrekli su 27. studenog 2011. godine u župnoj crkvi svetoga Antuna Padovanskog u Zagrebu položivši svečane zavjete u Redu male braće konventualaca. U njihovome velikom DA sadržano je puno malih da. Od onoga prvog, sramežljivog i možda jedva čujnog do ovoga velikog i svečanog prošlo je puno vremena.

Obred redovničkog zavjetovanja započeo je nakon navještaja svetog Evanđelja prozivkom kandidata koji će položiti svečane zavjete, nastavljen je nakon homilije postavljanjem pitanja od strane Provincijalnog ministra u kojima ih je pitao jesu li spremni potpuno se posvetiti Gospodinu i nastojati oko savršene ljubavi prema Pravilu svetoga Franje. Uslijedile su pjevane litanije, za vrijeme kojih su se svečanozavjetovanici prostrli ispred oltara. Ova obredna gesta izražava njihovu potpunu predanost i ujedno najveći stav poniznosti u trenutku dok se za-

ziva zagovor svih svetih. Potom su zavjetovanici kleknuvši ispred oltara stavili svoje ruke u ruke provincijalnog ministra, fra Ljudevita Maračića, i izrekli obrazac zavjetovanja, nakon čega su na oltaru potpisali i ostavili dokument o svome zavjetovanju predajući svoj život kao prinosni dar Kristovoj žrtvi na oltaru. Potom je Provincijalni ministar izmolio posvetnu molitvu nad svečanozavjetovanicima, po kojoj Crkva potvrđuje redovničko zavjetovanje, moleći nebeskog Oca da na zavjetovanike obilno izlije darove Duha Svetoga. Nakon posvetne molitve sva nazočna braća s novozavjetovanicima podijelila su radost potpunog predanja Gospodinu pruživši im znak mira, kojim se želi naglasiti potpuna pripadnost novoj obitelji.

Fra Željku i fra Josipu, čestitajući im značajan događaj u redovničkom životu, želimo da i dalje budu iskreni tražitelji Istine te da u običnim, malenim i svakodnevnim stvarima otkrivaju tragove Božje prisutnosti, dobrote i ljubavi. Neka budu oni koji će svojim životom svjedočiti kako je moguće ostvariti evanđeoske vrednote. ■

ĐAKONSKO REĐENJE

SLUŽITI BOGU I BLIŽNJEMU

U subotu, 3. studenoga 2011., u zagrebačkoj prvostolnici, zagrebački nadbiskup Josip kardinal Bozanić, podijelio je trinaestorici mladića, među kojima je bio i fra Željko Klarić, prvi stupanj svetoga reda. Na svečanom euharistijskom slavlju sudjelovali su pomoćni zagrebački biskupi; provincijali redovničkih zajednica, među kojima i fra Ljudevit Maračić, mnoštvo svećenika i đakona, redovnika i redovnica, redovničkih kandidata i kandidatice.

Svojim “Evo me!” mladići su izrazili svoju spremnost u nasljedovanju Isusa Krista na svome životnom putu i stavili su se potpuno u njegovu službu. Služiti Isusu Kristu najbolje se očituje u službi bližnjemu, uciviljenima i unesrećenima.

Obraćajući se okupljenim vjernicima i đakonima, kardinal Bozanić u svojoj homiliji je rekao: “Ova okupljena Crkva u našoj prvostolnici, raduje se vama i s vama zahvaljuje Gospodinu za dar vašega poziva. Đakonski poziv potrebno je gledati u kontekstu cjelokupnoga života. Život je sam po sebi poziv. Nitko od nas nije sam sebe stvorio. Nitko ne može sam sebi

dati život. Otac nebeski nas je sve pozvao u postojanje. On je naš Stvoritelj. Ako smo pozvani u život, onda naš život treba biti odgovor Onome koji nas poziva. Đakonsko ređenje je sigurno poseban poziv, koji od kandidata traži da najprije prepozna činjenicu kako je sav njegov život Božji poziv. Taj nezasluzeni dar Božjeg poziva trebamo prihvatiti otvorena i zahvalna srca.”

Nakon održane homilije, uslijedio je sam čin ređenja. Započeo je upitima o iskrenoj nakani da prihvate red đakonata. Uslijedile su litanije svih svetih, kada su ređenici prostrti na podu, a Crkva moli zagovor svetaca da Bog “izlije milost blagoslova svoga na svoje sluge koje izabra u sveti Red đakonata”. Nakon polaganja ruku nad pojedincima slijedi posvetna molitva, kojom se zaziva Božja pomoć da bi “u njima obilovala svaka vrsta kreposti: iskrena ljubav, zauzimanje za bolesne i siromahe, skromnost u upravljanju, potpuna neporočnost obdržavanja duhovne stege”. Po završetku molitve, đakoni na se stavljaju đakonske štole i dalmatike, potpomognuti od strane župnika i(li) odgojitelja. Sljedeći trenutak jest predaja Kristova Evanđelja, čiji su postali navjestitelji, i cjelov mira. Euharistijsko slavlje se nastavlja prinosom darova, kada đakoni na oltar prinose darove, koji će kasnije postati Kristovim tijelom i krvlju. ■

“SLAVIT ĆU IME TVOJE DOVIJEKA”

REĐENJE I MLADA MISA FRA ZLATKA VLAHEKA

U bogatstvu Katoličke crkve postoje različiti načini nasljedovanja Krista. Između ostalog moguće ga je nasljedovati kao laik, samo kao redovnik ili kao redovnik i svećenik zajedno. Poslije polaganja vječnih redovničkih zavjeta redovnik koji želi postati svećenikom prima red đakonata te biva poslan na vršenje župnog pastoralu u jedan od naših samostana. Fra Zlatko je poslan u samostan Bezgrešnog Srca Marijina u Vinkovcima, gdje je savjesno i revno vršio službu đakona dijeleći sakramente krštenja i ženidbe, vodeći sprovode na mjesnom groblju, propovijedajući te vodeći različite skupine vjernika u župi. Nakon godine dana đakon odlučuje želi li primiti red prezbitera ili ostati trajnim đakonom. Imajući na umu i u srcu poziv koji je osjetio, ali i potrebe Provincije, fra Zlatko s punom sigurnošću i vjerom odlučuje primiti red prezbitera. Što je i učinio 18. lipnja 2011. godine u zagrebačkoj Prvostolnici primivši red iz ruku kardinala Josipa Bozanića.

Zapravo se čovjek doista može zamisliti nad tajnom svećeničkog poziva koji je prvenstveno dar i velika odgovornost. Netko mi je jednom rekao: “U ovome zvanju ili češ u nebo u suradnji s milošću ili u propast bez suradnje s Bogom.” Istina. Svećenik je, uistinu čovjek kao i svi drugi, ali on donosi Boga u ljudski život, a ne sebe. Krista, ne osobu svećenika imenom i prezimenom. Razmjeri su nepregledni, ipak govorimo o vječnosti. Krist je mogao odabrati bilo koga drugoga, a odabrao je tebe, mene, subrata. Baš nas. Veliko otajstvo. Božja pedagogija. On dolazi nama i daje nam priliku biti dionicima Trojstvene ljubavi – dopušta nam da ga darujemo drugima u euharistiji, ali i svakome činu ljubavi prema drugome, svakom

nesebičnom izlaženju iz sebe. Majka Terezija običavala je reći: “Krist nam se daruje dvaput prurušen: u euharistiji i u bolnu liku siromaha najsiromašnijeg od siromašnijih.” I za jedno i za drugo “raskrinkavanje Krista” potrebne su vjera i ljubav koje se tu međusobno nadopunjuju.

Tu je pred Božji narod stavljen lik svećenika: da potiče, poziva, ohrabruje, vjeruje i moli za svoj narod. On mora biti točka susretanja Boga i čovjeka jer mu je Gospodin upravo to i povjerio: “Pasite povjereno vam stado Božje, nadgledajte ga - ne prisilno, nego dragovoljno, po Božju; ne radi prljava dobitka, nego oduševljeno; i ne kao gospodari Baštine nego kao uzori stada. Pa kad se pojavi Natpastir, primit ćete neuveli vijenac slave.” (1Pt 5, 2 – 4).

Osobno me se najviše dojmio sam čin ređenja. Bio sam prvi put prisutan na samom ređenju i moram priznati da su mi nekoliko puta zasuzile oči od divote koju sam vidio. Predanje ljudi Bogu, zajedništvo svećenika i općenito naroda Božjega, pa tko može ostati ravnodušan? Trojstvena ljubav, kao i ona bratska ispunjala je srca. Jedna radost iščekivanja tog trenutka,

neizvjesnost puta prema svećeništvu i ispunjenost vršenja Božje volje. Bili su to osjećaji u tome trenutku.

Sedamnaestorica vojnika Kristovih opremljeni za borbu za ovce stada Kristova. Ponos i radost – ni manje ni više. Odgovor onima koji tvrde da na svijetu više nema morala i posvećenog života. Ima ga itekako i biti će ga, kao što je obećao Gospodin: “Nato Isus reče njemu: “Blago tebi, Šimune, sine Jonin, jer ti to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj, koji je na nebesima. A ja tebi kažem: Ti si Petar-Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima; a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima.” (Mt 16, 17 – 19)

MLADA MISA – SLAVLJE KRŠĆANSKE OBITELJI

Poslije svećeničkog ređenja u pravilu se uvijek upriličuje mlada misa koju tek zaređeni svećenik slavi prvi put javno, sa narodom. U narodu je prošireno mišljenje da je mlada misa doslovce prva misa koju svećenik služi, što nije točno, jer od trenutka zaređenja svećenik može služiti misu slobodno, kada i koliko želi. Mlada misa je dio tradicije Katoličke crkve i redovito je dio života svakog svećenika. Čin kojim svećenik radost svećeništva dijeli s narodom. Ujedno i jedan od najljepših trenutaka svećeništva uopće. Specifična stvar kod fra Zlatka je to što se u njegovoj župi svete Marije Magdalene mlada misa slavila prvi put nakon 27 godina. Pripreme za mladu misu trajale su dugo vremena uz pomno planiranje svakog dijela slavlja. Teško je reći tko je dao najveći doprinos, ali u lancu

je svaka karika jednako važna: od župnika, zbornice, asistencije, izbora propovjednika, tehničkih pitanja pa do sponzora i samog naroda grada Ivanca, koji je doista dao sve od sebe kako bi uzveličao ovaj svečani čin. Samome događaju je prethodila trodnevna duhovna priprava i molitva u trajanju od tri dana.

“UZMITE I JEDITE...”

Mlada misa je specifična upravo po centralnom činu naše vjere – euharistiji. Svećenik prvi put javno vrši pretvorbu kruha i vina u tijelo i krv Kristovu te time pokazuje ono što će činiti do kraja svoga života: prinositi nekrvnu žrtvu Bogu Ocu na spasenje svoga naroda. Fra Zlatko Vlahek mladu je misu slavio 19. lipnja 2011. s početkom u 11 sati. Vjernici, subrača svećenici, kolege bogoslovi, rodbina i prijatelji mladomisnika okupili su se u 10 i 15 sati u njegovoj rodnoj kući u Gajevoj ulici u Ivanču, te nakon roditeljskog blagoslova u svečanoj procesiji krenuli do ivanečke župne crkve gdje je fra Zlatko slavio mladu misu. Propovijedao je fra Miljenko Honti, generalni asistent franjevac konventualaca za srednju Europu. Nakon mlade mise uslijedio je ručak u restoranu u ugodnom društvu, uz veseli razgovor sa Zlatkovom obitelji i dobru zagorsku glazbu. Poneseni ritmovima glazbe, neki su čak i zaplesali izražavajući svoju radost toga trenutka. Istoga dana fra Zlatko predvodio je molitvu Večernje u svojoj župi nakon koje je podijelio mladomisnički blagoslov.

Važnost obitelji u rastu jednog svećenika je neprocjenjiva. Zvanje se rađa najprije u obitelji, na roditeljima je da to zvanje prema svojim mogućnostima podupiru i pomažu. Ljubavlju i razumijevanjem prema svome djetetu to najbolje mogu činiti. No, što kad se dogodi da podrška izostane? Nazvao bih to “Božjom akrobacijom”. Ako Gospodin posadi u čovjekovo srce sjeme zvanja, bez obzira na okolnosti, ono će vrlo vjerojatno iskljati i dati rod. To je Božje djelo. Mlada misa, kao događaj važan za cijelu obitelj, samo još dublje podsjeća tu obitelj koja je darovala sina Bogu, da ga i dalje treba nastaviti darivati. Molitvom, razumijevanjem i daljnom podrškom. Podrška obitelji u kojoj je rođen, ali i nove obitelji – Crkve, u koju izbliza ulazi, iznimno je važna. ■

PUTEM SVETOGA MAKSIMILIJANA KOLBEA

DNEVNIK S PUTOVANJA - JUNIORENTREFFEN 2011.

Bazilika BDM U Niepokalanow-u

Redovito u tjednu iza Uskrsa klerikatska zajednica odlazi na višednevno putovanje čija je svrha susret s drugim bogoslovima Srednjoeuropskog cetusa našega Reda, kojemu pripada i Hrvatska provincija sv. Jeronima. Ove godine odredište nam je bio Niepokalanow – Grad Bezgrešne, mjesto vrlo blizu Varšave, glavnoga grada Poljske. Za većinu nas ovo je prvi posjet dalekoj, ali našem mentalitetu itekako bliskoj zemlji i prijateljskom poljskom narodu. Možemo pronaći puno sličnosti između hrvatskog i poljskog naroda. Od tragičnih povijesnih događaja koji utječu na oblikovanje cjelokupne svijesti jednoga naroda, preko još tragičnijega komunističkog režima, do stradanja i progona Crkve, ali istovremeno i rađanja jednog ponosa koji je prisutan u našim narodima. Poljska je domovina mnogih znamenitih ljudi koji su zadužili cjelokupnu svjetsku uljudbu primjerice Nikole Kopernika, Frédérica Chopina, Henryka Sienkiewicza, Marie Skłodowske-Curie, sv. Maksimilijana Kolbe i blaženoga Ivana Pavla II. kao i brojnih

drugih, te koja svojim prirodnim ljepotama, kulturnim znamenitostima, a ponajviše gostoljubljivošću i dobrotom svojih stanovnika i danas privlači mnoge ljude.

“PUT PUTUJEM”

Svoj put prema Sjeveru, započeli smo u rani jutarnjim satima 27. travnja. Pod sigurnom rukom našega meštra i uz pomoć navigacijskog sustava – krenuli smo u avanturu dugu 1058 kilometara u jednome smjeru. Blizu austrijske granice susreli smo se s braćom Slovencima, tako da smo dalje putovali zajedno. Pred nama su se nizale zemlje Slovenija, Austrija, Češka, Slovačka i napokon smo ušli u Poljsku, ovdje se odmah susrećemo s jednim vrlo neugodnim iskustvom, naime, cestovna infrastruktura baš i nije na razini jedne europske zemlje. Napokon, nakon vrlo napornog puta, nekoliko krivih skretanja, unatoč neumornoj navigaciji, ipak stižemo na odredište, Niepokalanow. Tamo nas dočekuje domaćin susreta poljski fratar fra Wiesław Pyzio, vikar Varšavske provincije, fra Marco Tasca – generalni ministar Reda, i fra Miljenko Hontić – generalni asistent Reda.

SAMOSTAN NIEPOKALANOW – GRAD BEZGREŠNE

Nakon odlično prospavane noći, vrlo odmorni, dan smo započeli onako kako i priliči svim redovnicima, molitvom. Potom smo krenuli u obilazak samostanskog kompleksa Niepokalanowa.

Samostan?! Niepokalanow je, definitivno, puno više od samostana, prije svega, treba ostaviti svaku predodžbu koju imamo kada kažemo samostan – jer ovdje se radi uistinu o nečemu

golemom. To je zapravo pravi mali grad. Grad Bezgrešne – kako ga je nazvao sveti Maksimilijan. Kroz cijeli kompleks proveo nas je gvardijan samostana. Vrlo ljubazno i strpljivo tumačio nam je sve od nastanka samostana do situacije danas. Uz samostan se nalazi velika bazilika, radio-postaja, poljoprivredne zgrade, a kao kuriozitet ističem da u sklopu samostana djeluje i vlastita vatrogasna postrojba koju vode fratri. U Niepokalanowu danas živi 146 braće (skoro kao Hrvatska i Slovenska Provincija zajedno), a o nekim slavnim danima u prošlosti svjedoči nam podatak da je u Niepokalanowu živjelo i radilo i do 800 fratara.

14. KOLOVOZA 1941.

U poslijepodnevnom dijelu susreta, generalni ministar Reda, fra Marco Tasca, upoznao nas je sa situacijom u Redu, s trenutnim problemima kao i s planovima za budućnost, još jedanput nas ohrabrivši na našem redovničkom putu.

Nakon susreta s Generalnim ministrom uslijedilo je prvo predavanje koje je održao fra Wieslaw Pyzio, kada smo promatrali život svetoga Maksimilijana Kolbea, jer je neposredni povod za okupljanje bio baš proslava 70. obljetnice njegove mučeničke smrti u koncentracijskom logoru Auschwitz 14. kolovoza 1941. godine. Svrha ovih predavanja nije bila kako bismo se informirali o herojskom životu svetoga Maksimilijana nego kako bismo nasljeđujući njegov primjer u našim konkretnim životnim okolnostima svjedočili Isusa Krista i dali

odgovor na potrebe suvremenog čovjeka. Stoga smo promišljali o svetom Maksimilijanu kao čovjeku akcije i molitve; o sv. Maksimilijanu kao redovniku i svećeniku; a posebno zanimljivo bilo je predavanje o pozivu na svetost – kao temeljnom pozivu svakoga čovjeka, pogotovo redovnika.

JA SAM KATOLIČKI SVEĆENIK

Prva misao koja nam dolazi kada razmišljamo o životu svetoga Maksimilijana jest ta da je on dao život za drugoga. To je dakako točno, ali kako bismo ispravno shvatili njegovu mučeničku smrt, potrebno je pogledati njegov cjelokupni život i djelovanje. Za početak treba se vratiti u Auschwitz te 1941. godine. Na pitanje tko je on? Tko je taj koji se usudio suprotstaviti njemačkom zapovjedniku? Sveti Maksimilijan je odgovorio: “Ja sam katolički svećenik”. Upravo u ovim riječima nalazi se odgovor na cjelokupno životno djelovanje sv. Maksimilijana. On je dao svoj život u ime i namjesto Krista. Identificirao se s Kristom. Kako je rekao kardinal Dziwisz: “Isus bi učinio isto u Auschwitzu”. Je li ovu gestu davanja života mogao učiniti čovjek akcije ili čovjek molitve. Na prvi pogled čini nam se kako je sveti Maksimilijan bio čovjek akcije (iza sebe je u tome trenutku imao vrlo bogatu ostavštinu – što je nesumnjivo djelo čovjeka akcije), ipak u njegovim spisima pronalazimo da je snagu za svaku svoju poduzetu radnju crpio iz molitve. Pogotovo molitve koja je bila upućena Bezgrešnoj. Pronalazimo njegovu gotovo opsesivnu ljubav prema Mariji. “Os-

Generalni ministar fra Marco Tasca s bogoslovima srednjoeuropskog cetusa Reda na susretu u Gradu Bezgrešne

vojiti cijeli svijet za Bezgrešnu” – bile su misli svetoga Maksimilijana koje su ga uvijek iznova nadahnjivale za ustrajan rad u njegovome djelovanju. Poruka života svetoga Maksimilijana sastoji se u tome da mi kao redovnici 21. stoljeća trebamo ujediniti u samima sebi dvije dimenzije našega života: onu materijalnu, koja će se očitovati kroz naš rad, naše djelovanje – kroz akciju, i onu drugu, a to je duhovna dimenzija, koja se ni sa čim ne može zamijeniti. Jer upravo u molitvi redovnik spoznaje volju Božju i ono što mu je činiti u svijetu. Molitva i akcija su zapravo, prema Maksimilijanu, dva lica iste medalje. Stoga je molitva zauzimala vrlo važno mjesto u životu svetoga Maksimilijana, ona je bila temelj Niepokalanowa (kad je počeo graditi samostan, u središte je stavio kip Bezgrešne, oko kojega su se braća okupljala na molitvu, a običavao je govoriti: “Jednom rukom držati se za Bezgrešnu, a s drugom raditi”).

AUSCHWITZ – MJESTO TUGE I BOLI

U sklopu programa bio je predviđen posjet bivšem koncentracijskom logoru u mjestu Oswiecim – poznatijem kao Auschwitz. Što reći o Auschwitzu? Čovjek jednostavno zanijemi i ostane osupnut viđenim. Javlja se čak i određeni bijes, ljutnja, nemoć pred trijumfom zla i užasom koji se tamo dogodio. S pravom se čovjek pita gdje je bio Bog u Auschwitzu, kako je mogao to dopustiti? Gdje je bila njegova svemoć da spriječi to zlo i gdje je bila njegova ljubav da preokrene srca ljudi te ne čine takve

Ulaz u koncentracijski logor Auschwitz

Hod u bratstvu prema vječnosti

strahote jedni drugima. Mjesto je to koje ne može ostaviti ni jednoga čovjeka ravnodušnim, mjesto tuge i boli stoji kao opomena cijelom čovječanstvu o tome kako čovjek uistinu može biti drugom čovjeku vuk, ali i poticaj da se u svome djelovanju uvijek založimo za život na koji se i danas nasrće, iako pod drugim, pa čak i slatkorječivim parolama.

Obilazeći logor u jednom se trenutku čovjek nađe na mjestu gdje je mučenički ubijen sv. Maksimilijan, i tada sam shvatio da je i ovdje bilo moguće ostvariti ljubav, da je i u ovoj močvari užasa, jada i bijede bilo moguće svjedočiti Krista.

ŽIVJETI IDEALE – PUT DO SVETOSTI

Još uvijek odjekuje u nama poziv Generalnog ministra koji nam je poručio da se još više zaljubimo u Krista, prionemo uz njega – jer ukoliko svojim životom ne budemo svjedočili radikalnu opredijeljenost, zaljubljenost i privrženost Kristu, bit ćemo jadnici koji lutaju ovim svijetom, a ne radosni glasnici Velikoga Kralja. Uzore imamo, naši slavni i sveti pretходnici svijetle poput svjetionika i pokazuju nam put kojim nam je ići. Veliki uzor u tome je i sveti Maksimilijan, koji nam je pokazao kako se može u konkretnim životnim prilikama svjedočiti ljubav prema Kristu. On je imao san koji je ostvario jer se usudio živjeti svoje ideale. Svoju ljubav posvjedočio je mučeničkom smrću. Bila je to samo kruna njegovoga cjelokupnog života, koji je u potpunosti darovao Isusu i Mariji.

Jedan čovjek, jedna ideja, jedan cilj, jedna svrha i jedna velika ljubav – učinili su veliko Božje djelo koje traje i danas, i koje svojom snažnom porukom privlači i druge da se ne boje otvoriti svoje srce Kristu i darovati mu se u potpunosti. ■

PIŠE: FRA ŽELJKO KLARIĆ

MISTERIJ KRŠĆANSKOG BRAKA I CELIBATA U BOŽJEM PLANU

PREDSTAVLJANJE DIPLOMSKOG RADA

(Sakramentalnost kršćanskog braka i celibat u naučavanju Ivana Pavla II u Katehezama srijedom od 1979. – 1984.)

Paralelno sa završetkom moje posljednje godine studija teologije, u Rimu je završavao i jedan proces, onaj proglašenja blaženim Ivana Pavla II. Da je proglašen blaženim, nije zaslužio samo svojim pastoralnim djelovanjem nego i pastoralnom mišlju i u tumačenju biblijskog teksta. Htio sam izbliže upoznati, ne samo ono što je on činio, nego i ono što je on pisao, pa sam se latio njegovih kateheza i onoga što je naučavao prije nego što je postao *Pontifex Maximus*.

Ivan Pavao II, “papa koji je došao iz jedne daleke zemlje”, kako je govorio za sebe, stupio je na scenu XX. stoljeća u vrijeme kad se događala jedna od posljednjih možda i najtežih

revolucija za čovjeka – seksualna revolucija. Na tu revoluciju dao je jedan originalan odgovor kroz svojih 129 kateheza, koje predstavljaju najkarakterističniji plod njegove Petrove službe.

Taj čovjek je oduševljavao svojom osobnošću, svojim nastupom a ponajviše svojim promišljanjem o čovjeku, što je i mene potaknulo da pišem svoj diplomski rad. Na samom početku rada opisao sam kulturalni kontekst u kojem su kateheze napisane, kao i književni rod te teološku formaciju autora. Prilažući jednu kratku biografiju htio sam staviti naglasak na njegovo bogato iskustvo, iz kojeg je i proizišlo jedno takvo remek-dijelo tzv. *teologije tijela*.

OTKUPLJENJE TIJELA U NAUKU CRKVE

U prvom dijelu svoga rada htio sam naglasiti neke koncilске i postkoncilске crkvene

dokumente dvadesetog stoljeća, koji govore o otkupljenju tijela u nauku Crkve, ili još izravnije, koji govore o kršćanskom celibatu i sakramentu ženidbe. S tim dijelom rada, htio sam prikazati kako je naučavanje Ivana Pavla II. bilo u skladu sa prethodnim crkvenim učenjem. U drugom dijelu rada moj cilj je bio prikazati narav sakramentalnosti braka i celibata, tako da sam unutar cijeloga teksta pravio usporedbu između jednoga i drugoga. Stavljajući ih tako zajedno, htio sam pokazati svu ljepotu i važnost dvaju jedinstvenih načina ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu.

Od najznačajnijih dokumenata iz vremena Drugoga Vatikanskog koncila, stavio sam naglasak na dva: *Gaudium et spes* (*Radost i nada, II. Vatikanski koncil, 7. prosinca 1968.*) i encikliku *Humanae Vitae* (*Ljudskom životu, Pavao VI, 25. srpnja 1968.*). Ta dva dokumenta zajedno čine sintezu odgovora na nove promjene u svijetu. Od spomenutih dokumenata nisam uzimao negativne problematike i aspekte, o kojima oni puno govore, kao što su kontracepcija, ili pobačaj i sl., nego samo objašnjenje naravi, odnosno zadaću kršćanskog braka i celibata.

Pastoralna konstitucija *Gaudium et spes* u broju 12. podsjeća čovjeka da se sjeti zaboravljene biblijske slike da je stvoren na sliku Božju, i da je čovjek savršeniji od ostalih stvorenja jer ima sposobnost da upozna i ljubi svoga Gospodina. Cijelo njegovo biće “pozvano je živjeti jedan viši život, te da u Kristu, po Duhu Svetome pronalazi snagu odgovoriti na taj poziv”. *Medias res* u izlaganju ovog dokumenta jest određivanje čovjeka kao bića zajednice: stvoren kao muškarac i žena, on je po “svojoj intimnoj prirodi društveno biće”. Ovim dokumentom Crkva želi promovirati dostojanstvo braka i obitelji, koje uzima vrlo važno mjesto u modernom društvu. Osim toga *Gaudium et spes* je mjesto gdje Crkva pokazuje realnost vjenčanja – sakramenta, kao bračne ljubavi koja je osnovana od Gospodina. U ovom kontekstu, Koncil opisuje brak kao “bračni ugovor” koji daje oblik onoj “intimnoj zajednici života i ljubavi”.

Enciklikom *Humanae vitae* Crkva u prvom planu brani život, a time i kršćanski pogled na brak i njegovo dostojanstvo. Enciklika u drugom poglavlju, u broju 7., ulazi u srce odgovora na pitanja koja se tiču ljudskog rađanja i živo-

ta te kako ih treba gledati u odnosu s Bogom. Nadalje, u tom svjetlu gleda i na brak, kao “mudru ustanovu Stvoritelja, kojoj je svrha da u čovječanstvu ostvaruje njegovu zamisao ljubavi”. Ta ljubav je prije svega ljudska ljubav, potom posvemašnja te na poslijetku vjerna, isključiva i plodna. Ona nije stvar nagona i senzualnosti već svojim obilježjima zahtijeva čin slobodne volje.

KATEHEZE SRIJEDOM – KRŠĆANSKO DJEVIČANSTVO

Teološka promišljanja o djevičanstvu i o celibatu u katehezama srijedom, nalaze se u četvrtom ciklusu, gdje papa promišlja o čovjeku kao *eshatološkom biću*. Uzima se kao upotpunjavanje *teologije tijela*, koja je opisana u tri čovjekova stanja: *čovjek početka* - čovjek stvaranja; *čovjek povijesti*, to jest čovjek pao pod grijehom i otkupljen, i na kraju *eshatološki čovjek*, to jest

ona slika kad će čovjek ponovno doći u zajedništvo ljubavi s Bogom. U kontekst eshatološkog čovjeka povezuje i djevičanstvo, koje Sveti Otac stavlja kao predznak te božanske ljubavi. Na taj način djevičanstvo i celibat bivaju uzdignuti na višu razinu. Samo na taj način možemo razumijeti celibat i djevičanstvo, iz razloga što su oni usmjereni na Kraljevstvo nebesko.

Za takav život prvi primjer je Isus Krist. On je temelj teologije tijela. Da bi razumjeli te temelje treba uzeti riječi iz evanđelja kojima je Isus ustanovio djevičanstvo i usmjerio je prema nebu: *Kad uskrsnu od mrtvih... niti se žene niti udavaju* (Mk 12,25). Time pokazuje kako će postojati stanje života oslobođeno braka, u kojem čovjek, muškarac i žena, nalaze puninu osobnog darivanja sebe, slaveći cijelo svoje psihosomatsko biće u vječnom zajedništvu s Bogom. To stanje oni koji su izabrali celibat i djevičanstvo žive već sada. Ivan Pavao II. pojašnjava da te Kristove riječi nisu zapovijed koja obvezuje

sve, nego je jedan savjet koji je samo za one koji su *pozvani*. To je jedna posebna *senzibilnost ljudskog duha* kojim osoba već ovdje na zemlji djeluje unaprijed ono što će čovjek postati po uskrsnuću. Zbog toga svako zvanje je nadnaravno dar, ili još bolje reći, služi da pokaže nešto nadnaravno. Onaj koji se odazove na taj poziv stoji u kontaktu između *neba i zemlje* i svoj život prikazuje Bogu.

CELIBAT I BRAK – DVA PUTA KOJI SE DOPUNJUJU

Brak i celibat su dva puta u Crkvi, dvije vrste poziva koji se ne isključuju po naravi. Oni su komplementarni. Isključuju se samo u izboru, možemo izabrati ili jedno ili drugo. Ne kažemo da je jedan superiorniji ili bolji, a drugi lošiji, oba su ispravna. Drugim riječima: biti “radi Kraljevstva Božjega” i biti eshatološki orijentiran zajednički su konstitutivni elementi i dimenzije i kršćanskom braku, koji je i sakrament, i djevičanstvu. Obadvoje je kršćanski autentični izraz života u zajedništvu.

Imaju nekoliko bitnih točaka u kojima se razvija njihova funkcija, punina života i punina čovječnosti. To su:

Dvojnost čovječanstva - ostvaruje se u svojoj muškosti i ženskosti, uključuje sve osobe da odgovore na jedan od poziva.

Dimenzija zajedništva – bračna ljubav mora biti označena vjernošću i pripadanjem samo jednome supružniku, a analogno ovome bračnom životu, tako i u celibatu, kada osoba polaže vjernost, u ovom slučaju Crkvi, po primjeru Isusa Krista.

Zajednica ljubavi - na isti način kao u braku, zajednici ljubavi, onaj tko je u celibatu svim svojim predanjem ovisi o ljubavi od koje je pozvan..

Isus Krist nas naučava kako odgovor na poziv mora biti sigurna i ozbiljna odluka. Ako netko bira brak, mora ga odabrati na način kako ga je ustanovio Gospodin, s potpunom odgovornošću za takav način života. Na isti način, ako netko izabire celibat odnosno djevičanstvo, treba ga živjeti u perspektivi Kraljevstva Božjega prema kojem teži. ■

PIŠE: FRA STJEPAN BRČINA

“O BOŽE, ZAR SI POZVAO MENE?”

BOŽJI POZIV I ČOVJEKOV ODGOVOR

ŠTO JE TO DUHOVNI POZIV?

Danas je mnogima pojam duhovnoga poziva i duhovnoga zvanja dosta nejasan, a mnogima zvuči apstraktno. Neki naprosto ne mogu vjerovati da Bog poziva a još teže razumjeti zašto bi se netko odazvao na Boži poziv, pa se danas sve češće s čuđenjem ili možda čak sa sažaljenjem gleda na mlade koji se odluče za svećenički ili redovnički stalež. Osobno sam doživio različite komentare od ljudi kao “šteta, mlad si i lijep” ili “pametno što si otišao u fratre, nisi lud raditi, čuvaj leđa”... Znam da mi to nitko nije rekao da bi se narugao, većinom se radi o tome da ne razumiju što je to duhovni poziv, i koja je njegova ljepota. Zato u ovome članku i pišem o pozivu da biste Vi koji ga budete čitali, što bolje razumijeli naš odabir.

BIBLIJA O POZIVU

U Starome zavjetu čitamo kako je Bog ustanovio izabrani narod kao “kraljevstvo svećenika, narod svet” (Iz 19,6). Ovim je riječima Bog oslovio Izraelce. Tako unutar izraelskog naroda Bog je izabrao jedno od dvanaest plemena, Levijevo pleme, odvajajući ga za bogoslovnu službu. Tako su svećenici postavljeni za ljude da budu u odnosu prema Bogu, da prinose darove i žrtve za grijeh (Heb 5,1). Tako Crkva vidi u Aronovu svećeništvu i u levitskoj službi, kao u uspostavi sedamdesetorice muževa (Br 11,24-25) sliku novozavjetnoga svećeništva. U Novome zavjetu vidimo kako su se sve slike starozavjetnoga svećeništva ispunile u Isusu Kristu koji je jedini “posrednik između Boga i ljudi” (1Tim 2,5). Jer Kristova je žrtva jedna i jedina, i

izvršena jednom zauvijek. Isus je bio i svećenik i žrtva, a kao svećenik mogao je učiniti što ni jedan drugi svećenik nije mogao. Veliki svećenik je ulazio u svetinju svake godine s tuđom krvlju, i tada bi ostajao vrlo kratko jer bi ga njegova nedostojnost brzo potjerala vani. A Isus je unišao u svetinju nad svetinjama – nebo – jednom zauvijek, kako bih sebe prikazao kao žrtvu. Ona postaje prisutna u euharistijskoj žrtvi Crkve, zato možemo reći kako je misa jedan vremeplov, u njoj idemo u prošlost i budućnost. Ne ponavlja se nego se uprisutnjuje onaj događaj od prije 2000 godina, a mi postajemo sudionici toga čina. A tako je i sa svećeništvom Isusa Krista, on se po ministerijalnom svećeništvu uprisutnjuje a da se pri tome ne umanjuje jedinstvenost Kristova svećenstva. *“Naime samo je Krist pravi svećenik, drugi su samo njegovi službenici”* (Otk 5, 9-10).

PRVA DUHOVNA ZVANJA

U Novome zavjetu vidimo kako je Isus Očev poslanik. Od početka svoje službe, On poziva koje sam htjede i ustanovi Dvanesticu da budu s njim i da ih šalje propovijedati (Mk 3,13-14). Od toga časa apostoli su Isusovi poslanici, a to i znači grčka riječ “apostoloi”. Zašto su Isusu bili potrebni apostoli? Pa da po njima nastavi svoje poslanje, zato im Isus kaže: *“Kao što mene posla Otac, tako i ja šaljem vas”* (Iv 20,21). Služba apostola nastavak je Isusova poslanja! *“Tko vas prima mene prima”* Isus je rekao dvanesticu. On je nakon krštenja na rijeci Jordanu započeo svoje javno djelovanje, poslije uskrsnuća svojim je učenicima povjerio važnu zadaću koja traje do danas: *“Pođite dakle, i učinite mojim učenicima sve narode, krsteći ih u Ime Oca i Sina i Duha Svetoga”* (Mt 28,19).

TKO DANAS VRŠI TO POSLANJE?

Žetva je velika, radnika malo. *Molite dakle gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju* (Lk, 10,2). Svećenici koji su se odazvali na Božji poziv njegovi su radnici koji navješćuju evanđelje, dijele sakramente, i vode vjernike poput dobrog pastira. Svoju svetu službu najintenzivnije izvršava slaveći euharistiju. Kada svećenik dijeli sakramente, to čini *“u osobi Krista”*, tj. sam

Krist, naš jedini veliki svećenik, djeluje po svećeniku. Zato je Marta Robin, svetica sa stigrama, rekla: *“Nemate pojma što znači svećenički blagoslov”*. Zato Bog i danas poziva radnike u žetvu svoju, ako nema svećenika nema ni euharistije, ni ispovijedi, ni bolesničkog pomazanja. Zato sa sigurnošću sveti Župnik Arški kaže: *“Svećenik nastavlja otkupiteljsko djelo na zemlji. Kada bi čovjek potpuno shvatio svećenikovo mjesto na zemlji, umro bi ne od straha, nego od ljubavi... Svećeništvo je ljubav Isusova srca.”*

KAKO TO BOG POZIVA DANAS?

Poziv je Božja inicijativa, njegov zahvat u nečiji život. Sv. Pavao pripovijeda o svome nezaboravnome iskustvu: *“Dok sam putovao i približio se Damasku, dogodi mi se oko podne da me odjedanput obasja velika svjetlost s neba; jača od sunčanoga sjaja... (Dj 22,6;26,13)*. Ovo svjetlo podnevno nije kronološki podatak nego predstavlja trenutak u kojem je jasnije zasjalo svjetlo, istina u Savlovu duhovnom životu. Svjetlost *“sja s neba”*, što jasno ukazuje da inicijativa dolazi od Svemogućega. Tako netko poziv doživi naglo, kao prekretnicu, netko pak postupno, kao polagano dozrijevanje. No, čini se da iskustvo poziva u oba slučaja dotiče čitavoga čovjeka, svega ga pokreće, potiče ga da se ne-sebično i potpuno odazove. Tako kod sv. Franje vidimo preobrazbu cijeloga bića, on okreće leđa ratovima. Odrekao se težnje za vlašću i nadmoći, prešao je na sućut, na želju za zajedništvom. Jednoga dana dok je bio na misi u kapelici Gospe od Anđela, u Porcijunkuli, čuo je odlomak iz evanđelja u kojem učitelj svoje učenike šalje u svijet: *“ne uzimajte sa sobom ni zlata ni srebra...u koju god kuću uđete, kažite: mir kući ovoj.”* Franjino je srce prosvjetljeno, otkrio je svoje zvanje, svoje poslanje. Poput učenika Gospodin ga šalje naviještati mir.

ZAŠTO SE NE ODAZIVAMO?

Jedno je sigurno da Bog poziva i danas kao i u prijašnja vremena, samo neki se nikada ne odazovu jer su dopustili da njihov poziv bude zagašen. U svojoj glavi neprestano razmišljaju: A što ako ne uspijem, što ako to nije za mene? A što će reći moja obitelj? Što ako se razočara-

ram...? Zato papa Benedikt XVI. poziva mlade da se ne "boje" opredijeliti za "duhovni život, u samostanu ili u misijama: *"Ne bojte se, dragi mladi, ako vas Gospodin zove na duhovni život, u samostanu, misijama ili u posebno posvećen život: on daje iskrenu radost onome tko mu hrabro odgovori"*. Mnogi mladi koji razmišljaju o duhovnom pozivu istovremeno osjećaju kako ih muče i pritišću razna pitanja, pa najčešće znaju pitati? *Kako mogu biti siguran...?* Kada Bog poziva da netko ide za njim, onda to znači hod u nepoznato. Tako čitamo na prvim stranicama Biblije kako je Abraham krenuo u nepoznato. Mnogi danas traže apsolutnu sigurnost pa zbog toga nikada ne krenu na put na koji su pozvani. Svi oni koji osjećaju da ih Bog poziva moraju svoj odnos s Bogom utemeljiti na povjerenju. Dokle god ne povjerujemo da Bog zna što je za nas najbolje, strah nas neće napustiti. Naša se vjera ne sastoji u tome da vjerujemo u nešto, već u Nekoga. Tako i Sv. Pavao kaže: *"Znam komu sam povjerovao"* (2 Tim 1,12). Drugo, najčešća preokupacija jest:

Ali znate, moja prošlost je...? Ako

te Bog poziva, uvijek gledaj naprijed, gledaj u njega, ne opterećuj se svojom prošlošću. To je također česta zamka koju đavao nameće ljudima koje Bog poziva. Jedno je sigurno. Isus nije došao rekonstruirati našu prošlost, nego učiniti nas novim stvorenjima. Sv. Franjo svoj život dijeli na prije obraćenja i poslije obraćenja. Potom mnogi kažu: *Ali više neću moći...?* Evanđelje nam donosi priču kako je jedan mladić želio slijediti Isusa pa ga pita: *"Što treba učiniti da baštinim život vječni?"*, a Isus će mu: *"Idi i prodaj sve što*

imaš i onda dođi i slijedi me!" (Mk 10,17), a mladić reče: *"Sve sam to učinio"*. Tada ga Isus pogleda, zavoli i rekne mu: *"Hajde, prodaj sve što imaš, podaj siromasima i imat ćeš blago na nebu! Onda dođi slijedi me!"* Na tu riječ lice se onom smrklo, te se udalji žalostan jer imaše veliko imanje. Isus i danas mnoge mladiće i djevojke pogleda i zavoli, ali oni ne podoše za njim jer im je nedostajalo samo ono jedno kojega im se žao odreći. Kod nekih je to karijera, novac, samovolja, vrijeme... Uvijek je tu neizbježno pitanje *Kako si se osjećao?...* Kada čovjek odgovori na poziv na koji ga Bog poziva, u svome srcu osjeti duboki mir, radost, nadu, spremnost, poletnost, sigurnost. Složio bih se s riječima Sv. Franje kada kaže: *"To je ono što hoću, to je ono što želim"*. Ako se pak poziv potiskuje, zanemaruje, previše odgađa, nastaje nešto kao unutrašnja raspetost, nemir i nezadovoljstvo. Zato: "Vama,

mladi, kažem: ako osjetite Gospodinov zov, ne odbijajte ga! Radije se hrabro uključite u velike

struje svetosti, koje su pokrenuli znamenite svetice i sveci u pratnji Krista. Njega čeznje vaše dobi, ali pristajte spremno uz Božji plan

o vama, ako vas On poziva da tražite svetost u posvećenom životu. Divite se svim djelima Božjim u svijetu, ali znajte uprijeti pogled u stvarnosti određene da nikada ne zađu" (**Vita consecrata**,

106). Ovo su riječi Blaženoga Ivana Pavla II. koje je uputio mladima. ■

PIŠE: FRA MILAN GELO

“ODVAŽNI BUDITE! NE BOJTE SE!”

TKO SAM JA? TKO SI TI?

Svaki čovjek je pozvan na nešto! Bog zove svaku osobu da odgovori na ono poslanje koje je za nju najbolje i u kojem će osjećati mir i blagoslov za cijeli svoj život. Pošto čovjeku nije svojstvena statičnost i tromost, individuuum je stalno u stanovitom pokretu. Pokret podrazumijeva i promjenu. Čovjek se samim time svakodnevno nalazi pred hrpom pitanja na koja katkada ne nalazi adekvatne odgovore. Odgovoriti na Božji poziv ne osigurava nikoga ni u čemu, bilo u pozivu na obiteljski ili na redovnički život. Štoviše, u trenutku kada jedna osoba shvati da je pozvana i spremno odgovori na poziv koji je osjetila u dubini svoga srca, to ne znači da nestaje jedan i od najvećih čovjekovih neprijatelja – **strah!**

Čini se pomalo smiješno, ali istina je! Strah nije urođena čovjekova osobina, nego nešto

stečeno tj. naučeno u određenim fazama razvoja same osobe. Doživljaj straha ovisi o tome kako je življen i proživljen. Stoga, svaka osoba ima svoj način kako se suočiti sa strahom i pobijediti ga. Strah može spriječiti čovjeka ostvariti i dosegnuti vrhove svoje ljudskosti u smislu da postigne i ono za što nije postojala nikakva realna mogućnost. Isti proces se događa i u životu onih koji su prepoznali da ih je dobri Bog izabrao. Susret s tajnom samoga poziva koji uvijek svoje polazište nalazi u samom Bogu (uostalom nije Božji poziv) ostavlja čovjeka u neizvjesnosti. Božja mudrost dopušta čovjeku shvatiti da je pozvan. U tom trenutku niču sjemenja straha koja su već prvotno posijana, već su otprije u samoj osobi. Pitanja *Tko sam ja? Tko si Ti?* postaju učestala, čovjek mora na njih odgovoriti. Jedini način da se pobijedi taj strah jest jedan iskreni odgovor samom sebi i Bogu. Spoznati bolje samoga sebe, svoju proš-

lost i tragove koje je dobri Bog utisnuo u životu svakoga čovjeka znači shvatiti da dobri Bog neumorno prati svako svoje stvorenje. Nije nas samo dobri Bog serijski stvorio, nego nas i čuva zato što je svatko dragocjen u njegovim očima! Shvatiti bolje samog sebe znači spoznati bolje i samoga Boga. Tajna poziva prestaje biti razlogom za tjeskobni strah te postaje sigurnost da sam pozvan na nešto više, savršenije. Iako se prolazi poljem ispunjenim strahom, jedina se sigurnost može pronaći u Onome tko i poziva – Bogu!

TI SI JEDINA SIGURNOST

Gotovo uvijek, oni koje Gospodin poziva, imaju određene planove za svoje živote. Na kraju krajeva, društvo u kojemu živimo, od većine to i zahtijeva. Jednostavno, moraš imati nekakav cilj, nekakav životni program. Znati što želiš biti u vlastitom životu je dobro, s jedne strane, dok s druge i nije zato što neki počinju robovati vlastitom cilju i zatvaraju se pred onim što im svakodnevica donosi. Osobe koje imaju programirane živote, gube slobodu i postaju sluge vlastitih planova. I Abraham je imao svoj životni program kada ga je Bog pozvao da napusti svoju zemlju, da mu se odazove i da krene na nepoznat i dalek put. Trebao se uputiti na put dovodeći u pitanje ne samo svoju fizičku i materijalnu sigurnost, nego i onih koji su radili za njega. No ipak, unatoč zabrinutosti, on vjeruje i, unatoč milijunima upitnika, smjelo započinje hod za ostvarenjem plana Gospodnjeg. Odgovoriti na Božji poziv znači staviti onaj vlastiti u drugi plan, znači biti slobodan i od samoga sebe. Znači preuzeti svakojaku vrstu rizika da bi se ostvarilo ono na što smo pozvani! Nema dovoljno ljudskog jamstva ni u kojem pozivu da bi se izbjegao rizik.

Živjeti u svijetu u kojemu je postalo normalno da sve bude jako dobro kontrolirano i dovoljno osigurano daje nam mogućnost da živimo u iluziji. Iluziji koja nas uvjerava da sve dobro funkcionira iako je sve tako krhko da i najmanji problem ruši vrlo dobro uređene sustave. Čovjek današnjice strahuje od neuspješne budućnosti, strahuje da neće postati ono što mora postati ili što drugi od njega očekuju. Nešto slično se događa i s osobama koje osjećaju Božji po-

ziv u svome srcu. Sigurno je da, ako se iskreno odazovemo, nećemo doživjeti neuspjeh. Vjerujemo u Božju pomoć i njegovu milost. Kada osoba u svojoj slobodi potpuno predaje svoj život, tada unatoč svim kušnjama neustrašivo ide naprijed. Sve dok si iskreno znamo postavljati pitanje: *Bože, što želiš da učinim?*, ne može se pogriješiti. No bitno je da odgovorimo na ono što nosimo u sebi neovisno o tome na što smo pozvani. Postoji dokumentarac o proslavljenom umjetniku Michelangelu u kojem je jako dobro prikazana njegova bojazan hoće li uspjeti ocrtati strop Sikstinske kapele u Vatikanu. Nakon što je smogao dovoljno hrabrosti, napravio je jedno od najvećih umjetničkih djela u povijesti čovječanstva, stvaranje Adama. Da je podlijegao strahovima, ništa od toga ne bi bilo. Tako je i za nas isto: strahovi mogu postojati i postoje, no ako se ne odvažimo, nećemo postići naše potpuno ostvarenje.

Svaka osobnost je izgrađena na svoj način. Razvila se u određenoj okolini živeći s različitim osobama. Stoga, i strahovi ovise o mnogo toga. Netko je hrabar kada se ostali pokažu da su kukavice, dok u nekim drugim situacijama i sami postaju malo hrabri. Netko kaže da se osjeća pozvanim i vidi svoj život prepun znakovima živoga Boga, a smatra sebe samim nesposobnim za takvo što. Netko to može uistinu reći iz poniznosti da nije sposoban, ali također može tako reći da bi izbjegao odaziv jer živi u strahu ili nema snage učiniti onaj konačni odgovor. Tipičan primjer je Mojsije koji razgovara s Bogom pred gorućim grmom. Bog mu govori da ide pred faraona u Egipat i da traži od njega te dopusti Izraelcima da napuste Egipat. Iako je na kraju rekao, pomirivši s Božjim planom: *Tko sam ja da idem pred faraona?* (Iz 3,11), pokušavao se izvući koristeći sve moguće argumente kako bi izbjegao ono što je Bog od njega tražio.

VJEČNA JE LJUBAV NJEGOVA

Podosta ljudi smatra da nisu dostojni i da njihovi životi nisu bili takvi da bi se sada mogli dostojno odazvati redovničkom pozivu. Svatko od nas nosi svoje slabosti, pogreške i mane. Istodobno, svatko od nas nosi u sebi i iskustva Božje ljubavi i blizine koja se za nas brinula i usmjeravala nas na ispravan put. Isus nam govori istim riječima kao svetom Pavlu: *Dosta ti je moja milost* (2 Kor 12, 9). Zbog toga, vidjevši Božju blizinu u svojem životu, Pavao govori: *Hvalit ću se svojim slabostima jer kada sam slab onda sam jak!* Zar nisu upravo naše slabosti i naši nedostaci mjesta gdje se proslavlja Bog, mjesta na kojima se može vidjeti Božja prisutnost u našim životima?! Božja milost je toliko snažna da od starog čovjeka može načiniti novoga mjenjajući potpuno osobu! Naravno, ne radi se o fizičkoj promjeni osobe nego o načinu kako gledati život, kako dati životu novi smisao i znati zašto živim! Konačno, vidjeti zašto se isplati potrošiti život predajući se bez zadržke!

U TEBE SE UZDAM

I mi, poput Abrahama, živimo u nekoj sredini koja ima svoje navike, običaje i pravila. Može se reći da svi živimo u svojevrstnom plemenu. Ponekad se čini da je bolje živjeti kao i svi oko nas, a tko bi se usudio razlikovati od drugih u sigurnostima plemena? To je i kod nas prisutno, mislimo da smo samostalni, ali taj ljudski obzir itekako utječe na naš život! Strah da nećemo biti prihvaćeni u društvu duboko obilježava naš način mišljenja! Strah da u svojoj obitelji nećemo dobiti dovoljno podrške, može biti toliko jak da nikada ne učinimo korake koje nitko od nas nije očekivao. I Abraham je putem doživio izrugivanja nakon što se put odužio, iskrnsule

su poteškoće, umor i u tom trenutku Abraham zaziva Gospodina. Na njegov jauk, Gospodin odgovara: “Ne boj se, Abrame, ja sam ti zaštitita, a nagrada tvoja bit će vrlo velika!” Neprihvaćenost i manjak razumijevanja ljudi može nam samo pomoći da imamo više povjerenja u Boga. Ne smije se dopustiti klonulost duha i malaksalost volje unatoč svemu što nam dolazi na put. Istina, teško je ići naprijed ako osjećamo da nismo poduprijeti od onih koje volimo, ali to ne smije spriječiti naš eventualni odaziv.

Poziv se može obznaniti u neprestanom traženju. Traženje podrazumijeva i puno toga neočekivanog, samim time čovjek često traži strahujući od mogućih ishoda. Dobro je da strah, radost i sve ono što osoba koja je spremna vršiti Božju volju, podijeli s duhovnikom ili nekom drugom osobom. Oni usmjeravaju i pomažu osobi prepoznati klicu poziva, ali konačni odgovor ovisi o samoj osobi koju Bog zove. Mi se moramo slobodno odlučiti, bez ikakvih ljudskih jamstava koja često mogu stvarati samo teret u duši. Smisao duhovnoga vodstva je pomoći osobi da otkrije što zapravo Bog želi od nje, a ne uvjeravati osobu da ima zvanje. U pozivu je uvijek bitno sjetiti se da se Bog skriva kada zove, jer u nama ostavlja mjesta za slobodan izbor (jer inače to ne bi bio odgovor iz ljubavi). Trebamo dati povjerenje ljudima koji nam mogu pomoći kako bismo pronašli mjesto gdje nas Bog želi. Ovo ne vrijedi samo za redovnički poziv nego i za onaj bračni! Zar nije potrebno tražiti i moliti ako želimo naći osobu s kojom živjeti cijeli život!? Ne zaboravimo da je cilj našega života vlastito posvećenje i posvećenje onih koje poznajemo.

Zbog toga, *svaki poziv je svet!*

NE BOJMO SE!

Odazvati se znači ostaviti sve!

Ne ostavlja se nešto da bi se izgubilo, nego da bi se donijelo više ploda. Onaj koji stavlja ispod Božje ljubavi, i vlastitu volju i vlastiti uspjeh i vlastitu slavu, bit će proslavljen u životu na kraju hodočašća ovom suznom dolinom i shvatit će da nije uzalud dao svoj ovozemaljski život.

Tko se osjeća pozvanim, neka se odazove i neće se pokajati! ■

PIŠE: FRA NIKOLA DEGAČ

PRVO SJEMENIŠTE

KRŠĆANSKI ODGOJ U OBITELJI

Vjerujem da ćete se složiti sa mnom ako kažem da bi obitelj trebala biti važan čimbenik u životu jednog čovjeka, ako ne i najvažniji. Obitelj je mjesto gdje provodimo najsretnije trenutke svojega života, ali i prvi oslonac u životnim krizama, gdje od članova uže i šire obitelji dobivamo potrebnu pomoć da se s njima suočimo. Vrijednosti koje obitelj promiče trebale bi biti prepoznate i zaštićene od strane države i društva općenito. No, pravo je pitanje da li je tome tako i u našoj Hrvatskoj?

HRVATSKA STVARNOST

Sekularizacija koja je uzela maha po Europi i na koju često upozorava papa Benedikt XVI. snažno drma i same temelje hrvatskog društva. Sve je relativno, naglašava se sloboda koja nije odgovorna za istinu, ne vodi se više računa o kvaliteti odnosa s drugim osobama ili o najdubljim ljudskim vrijednostima. Shvaćanje ljubavi se zaustavlja na nekom sentimentalnom osjećaju i zadovoljavanju nagonskih poriva, bez

imalo želje da se stvore trajne međusobne veze ili dođe do otvorenosti prema novom životu. To je mentalitet koji Boga gura na rub i želi ga izbaciti iz života modernog čovjeka. To je mentalitet koji uništava čovjekov "ja" i dovodi ga do stanja otuđenosti od onoga za što je stvoren. Tome se mogu oduprijeti jedino snažne i slobodne osobnosti koje su sposobne stvarati vlastiti sud, a one nastaju upravo u okrilju obitelji. Zbog toga postoji trajna težnja za uništavanjem ustanove obitelji. Položaj obitelji postaje sve teži i teži. Napadaju je "unutarnji razarači" poput pada odanosti u braku, manjkave pripreve za brak, problema komunikacije ili nedostatka bračne ili obiteljske duhovnosti. Osim njih, djeluju i "vanjski razarači" u vidu nepostojanja sustavne obiteljske politike i neusklađenosti rada i obiteljskog života. Financijski tereti postaju sve veći i dovode do dužničkog ropstva. Uza sve to mediji također igraju svoju ulogu namećući protubračni i protuobiteljski mentalitet.

To je realno stanje stvari u kojem je obitelj ugrožena i ne dobiva nikakvu pomoć. Ne treba stoga čuditi što Hrvatska demografski izumire s preko 10.000 manje rođenih godišnje nego što

ih umire. Populacija stari, u brak se ulazi sve rjeđe i sve kasnije, a i žene u sve kasnijoj dobi rađaju prvo dijete. Uz to, godišnje se zabilježi preko 10.000 registriranih pobačaja. To su rezultati “kulture smrti”, kako ju je bio nazvao blaženi Ivan Pavao II., kulture koja ne vrednuje obitelj, dostojanstvo ljudske osobe, obiteljske vrijednosti i vjeru.

OBITELJ – KUĆNA CRKVA

Stoga ne treba previše čuditi ovogodišnji posjet pape Benedikta XVI. Hrvatskoj. Došao je ohrabriti i potaknuti na još djelotvorniju zauzetost za kršćanske vrjednote naše obitelji, koje prolaze kroz tako teško razdoblje kriza i promjena. Njegova izjava: “Za mene je bilo veoma važno učvrstiti u vjeri prije svega obitelji, koje je Drugi vatikanski koncil nazvao kućnom Crkvom”, pokazuje koliko mu je kao Pastiru stalo do svojega stada. Dekret o odgoju i obrazovanju svećenika Optatum Totius govori da obitelji “oživljene duhom vjere, ljubavi i pobožnosti djeluju kao prvo sjemenište”. (OT, 2) Ako u obitelji vlada autentično kršćansko ozračje (koje je danas sve teže ostvariti), ne samo da postoji velika mogućnost da će djeca kršćanski ispravno oblikovati svoju osobnost, već je ono plodno tlo za nastanak duhovnih zvanja. Zbog toga blaženi Ivan Pavao II. govori da je obitelj odlučujuć čimbenik za rast tih zvanja. A današnjoj obitelji, koja je u krizi, nije lako pružiti taj potreban odgoj vrjednota, bilo općih, bilo religioznih.

U svojoj propovijedi obiteljima na Hipodromu, papa je rekao kako se prvi odgoj u vjeri sastoji upravo u konkretnom svjedočenju vjernosti bračnom savezu, iz toga djeca mogu, a da im se ne izgovori ijedna riječ, naučiti da je Bog vjerna, strpljiva i velikodušna ljubav. Vjerski život djeteta utemeljen je u početku na imitativnu vjeru, kada dijete oponaša ono što vidi kod roditelja. Zato je roditelju za početak najbolje buditi vjeru kod djeteta vlastitim primjerom, jer je dobar primjer uvijek najbolje odgojno sredstvo u svemu. Ako obitelj živi u vjeri i ljubavi protkanoj zajedničkom molitvom, i djeca će rasti u tom ozračju. Time obitelj postaje prvo sjemenište i kao takvo nenadomjestivi izvor zvanja. U njoj dijete uči otkriti svoj vlastiti životni poziv ili zvanje. Vrlo je važno da roditelji

sudjeluju u izboru tog poziva, ali ne namećući svoju volju, već radeći na tome da taj izbor bude na korist djetetu i njegovom životnom ostvarenju. Na žalost, kad je riječ o duhovnom pozivu, mnogi roditelji brane djetetu njegovu ostvarenje bojeći se da bi ga time mogli izgubiti. Tako jedino mogu nanijeti neopisivu štetu svom djetetu, nikako zaštitu.

ODVAŽNOST ODGOVORA

Kako sve ovo ne bi ostalo samo kao puka teorija ili mrtvo slovo na papiru, iznijet ću istinitost gore navedenih tvrdnji na vlastitom primjeru. Kada gledam, moja obitelj nije bila ništa drugačija ili posebnija od ostalih. Imala je svojih dobrih i loših strana kao i svaka druga. Egzistencijalni problemi primorali su moje roditelje da rade, ali su zato kod kuće uvijek bili djed i baka da se brinu za nas djecu i vode domaćinstvo. Upravo su kršćanske vrjednote i vjerski odgoj koji su vladali u našoj kući bili temelj mojeg upoznavanja s Bogom od najranije dobi. Primjer ukućana, svakodnevna molitva, pa redoviti odlasci na sv. misu nedjeljom i preko tjedna usadili su u meni osjećaj bliskosti i pripadnosti Crkvi, makar tada nisam ni znao što to zapravo jest. I tako sam postupno preko vjeronauka, župne kateheze i ministriranja rastao u otkrivanju vjere i duhovnog poziva koji mi je Bog podario. Iako je poziv osobna stvar između pozivatelja i onoga koga on zove, sa sigurnošću mogu reći da bi bez obiteljske podrške moj poziv bio kudikamo teže ostvaren.

Neki svećenici govore kako Bog zove puno veći broj mladih od onoga koliko ih se odazove. Razlog neodaziva vidim u strahu i nepovjerenju da se učini taj korak od strane mlade osobe, ali je vrlo često riječ i o zapreci koju postavlja obitelj ne dopuštajući takav razvoj, uskraćujući svoj pristanak. Zato ovim putem molim sve roditelje: Ne bojte se pustiti svoje dijete da ostvari ono zbog čega je stvoreno. Ako vam je imalo stalo do njegova dobra, budite mu čvrsta potpora i sigurnost, a Bog će vas za tu žrtvu bogato nagraditi. A vi mladi, znajte da ni jedan razlog kojim pravdate svoju odbijenicu na Božji poziv ne može biti valjan. Imajte stoga hrabrosti odgovoriti na avanturu na koju ste pozvani, uvjereni da je to jedini pravi izbor. ■

ZA NAS JE OBITELJ SVE

UPOZNAJMO OBITELJ JURIĆ

U razvoju duhovnog poziva značajno mjesto zauzima obitelj – zato smo odlučili napraviti intervju s jednom obitelji od nas klerika. Obitelj Jurić je uzorna kršćanska obitelj koja može poslužiti i drugima za primjer. To više, jer su u obitelji niknula dva duhovna poziva koje su oni prepoznali i potaknuli u njihovom rastu, a danas svojom molitvom i brigom svesrdno prate do konačnog ostvarenja. Obitelj je jako važna u redovničkom i svećeničkom životu, pogotovo u počecima. Obitelj je mjesto gdje nastaje i gdje se razvija duhovni poziv.

Ukratko se predstavite našim čitateljima (kako se zovete, odakle dolazite, što i gdje radite, koliko dugo ste u braku, koliko imate djece, što ona rade)

Mi smo obitelj Jurić iz Vinkovačkoga Novog sela i pripadamo župi Bezgrešnog Srca Marijina. Suprug je zaposlen, a ja (majka) sam domaćica. U braku smo 23 godine. Imamo šestero djece, pet sinova i kćer. Najstariji sin Marko je bogoslov fratar, student teologije, Antun je vojni ročnik, Ivana stažira kao medicinska sestra u bolnici, Luka je sjemeništarač i pohađa drugi razred nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu, Šimun ide u treći razred osnovne škole, a Petar, najmlađi, ima šest godina.

Što za vas znači obitelj?

Obitelj?... Za nas je obitelj sve. Čovjek koji nema obitelj ne zna što je smisao života. Obitelj je za nas zajednički odlazak na svetu misu, zajednička molitva, dijeljenje tuge i radosti, smijeha i suza, briga, uspona i padova, sloge i nesuglasica, ljubav, sebedarje jednih prema drugima i prihvaćanje drugih takvih kakvi jesu,...

U današnje vrijeme čini se da je jako teško odgajati djecu, previše je negativnih utjecaja koji razaraju obitelj. Zanima me kako unatoč svemu očuvati zdravu obiteljsku atmosferu i zajedništvo?

Da, to je istina, barem tako govore oni roditelji koji se ograničavaju na jedno ili dvoje djece, oni koji teže za boljim položajem u društvu, boljim radnim mjestima, novcem,... Takvim roditeljima teško je odgojiti djecu i normalno je da njihova djeca krenu krivim putem, putem u propast, jer za njih “dobro” odgojiti djecu znači pružiti im sva materijalna dobra. U našem slučaju nije tako. Uopće nam nije teško, niti imamo ikakvih problema što se tiče odgoja. Živimo skromno, ali djecu smo odgojili da znaju da materijalna dobra nisu ključna za dobar i pošten život. Za dobar odgoj potrebno je biti djetetu na raspolaganju dvadeset i četiri sata. Djecu treba saslušati, s njima puno razgovarati i dopustiti im da se bez straha “otvore” i steknu povjerenje. I vjerujte, s djecom nikakvih problema.

Dvojica vaših sinova odlučila su odgovoriti Božjem pozivu, kako ste vi kao roditelji prihvatili odluku da pođu u samostan?

Uh...teško. Teže je bilo kada je prvi, najstariji sin odlučio otići u samostan. Nije nam teško bilo zato jer se odlučio za Božji poziv, svećenički i redovnički, nego zato što odlazi od kuće. Ipak, najstarije je djete, samo mu je petnaest godina i odlazi. Kako će se snaći? Sam, bez braće, sestre, roditelja. Ali malo po malo naviknuli smo se i mi i on. Kada je Luka odlučio poći u sjemenište, bilo je lakše, jer znali smo kamo ide. Bilo je teško kao što je svakom roditelju teško kada mu djete odlazi od kuće, ali znali smo da ide među dobre ljude, da ništa krivo neće naučiti, ali i da tamo ima starijeg brata i da će mu zbog toga biti lakše, a i naš Luka je snalažljiv.

Je li vam rastanak bio težak? Koliko često se danas vidate?

Naravno da je bilo teško. Zar nije svakom roditelju težak rastanak s djetetom? S Lukom, sjemeništarcem, vidamo se nekoliko puta godišnje, uglavnom za školske praznike, a s Markom, bogoslovom, jedan do dva puta godišnje, obično ljeti desetak dana i za Novu godinu jedan ili dva dana.

Kako se kao obitelj odnosite prema pozivu Vaših sinova?

Dobro. Podržavamo ih i ponosni smo na njih što su odabrali taj poziv, jer vidimo da su sretni sa svojim odabirom i načinom življenja.

Kako su vaša obitelj, rodbina i prijatelji prihvatili odluku vaše djece da pođu u samostan?

Kada je Marko odlazio, svi su govorili: "Bogu hvala, imat ćemo svećenika u obitelji, rodbini,...", ali kada su čuli da će i drugi sin Luka u samostan, bili su ipak malo skeptični i govorili: "pa neće valjda i drugog sina dati za svećenika".

Koliko je molitva prisutna u vašem osobnom i obiteljskom životu? Molite li zajedno?

S djecom smo oduvijek išli redovno na svetu misu i zajednički se molimo kada smo na okupu. Na poseban način obilježavamo nedjelju, Dan Gospodnji.

Poznato vam je da neke obitelji dugo godina ne žele prihvatiti odluku svoje djece o izboru redovničkog ili svećeničkog poziva? Što mislite o tome?

Da, to nam je veoma poznato. Ali, to je vrlo sebično, jer takvi roditelji ne misle na sreću svoga djeteta već na svoju sreću. To je njihov strah da će "izgubiti" dijete. Znači, bitniji su oni, njihova sreća, nego li sreća njihovog djeteta. Ili je to samo njihov inat. Zbog toga su ta djeca nesretna i izgubljena, jer ne mogu biti ono što žele, što ih ispunja, ono o čemu sanjaju, tj. sljedbenici Kristovi.

Što biste poručili roditeljima čije dijete razmišlja o duhovnom pozivu?

Ne bojte se, ne budite sebični. Pustite djecu neka idu ili barem pokušaju hoditi putem kojim žele. Prepustite ih Bogu i Božjoj volji jer samo on zna što je za vašu djecu najbolje. Budite hrabri roditelji i vjerujte u snagu Božju. ■

Obitelj Jurić na prvim zavjetima fra Marka

DRUŠTVENI VIDICI SVEĆENIČKOG POZIVA

SVEĆENIK KROZ POVIJEST

Važnost svećenika u današnjem društvu možemo shvatiti samo ako uočimo povijesnu ulogu svećenika u društvu. U apostolskoj pobudnici *Pastores dabo vobis* Ivana Pavla II. čitamo tko bi trebao biti svećenik i što se od njega očekuje danas.¹ Od utemeljenja ustanova svećeništva sve do danas ostala je nepromijenjena. On je pozvan donijeti Isusa Krista kršćanima kojima je poslan čineći to prije svega sakramentom svete Euharistije, pritom naviještajući Radosnu vijest. Pozvan je na evangelizaciju svih ljudi koji nisu upoznali Isusa Krista spasitelja svakog čovjeka.² Bez obzira na promjene koje su se zbile tijekom povijesti, Krist ostaje isti a tako i služba svećenika. Međutim, promjene koje su se dogodile izvana, drastično su utjecale na život ljudi bilo tjelesno bilo duhovno. Modernizacija je digla standard života u mnogim dijelovima svijeta ali pri tome ljude nije učinila sretnima niti su time ljudi postali duhovniji. Modernizacijom se zapravo dogodio jedan nesrazmjer između

duha i tijela. Danas možemo vidjeti kako brzina života koju nam nameće modernizam ostavlja nemile posljedice razarajući tako duh čovjeka. Ako u zdravom tijelu ne postoji zdrav duh, cijeli organizam ne može dobro funkcionirati, što u konačnici rezultira ozbiljnim posljedicama i po pojedinca i po društvo. Stoga je vrlo bitno paziti i na duhovni rast i razvoj. U vremenu kada se “sporiје” živjelo, ljudi su imali više vremena i za sebe i za svoju obitelj. Ono s čime se danas možemo susresti u potpunoj je suprotnosti tomu. Nedostatak vremena za sobom povlači mnoge probleme i nedaće suvremenog čovjeka i vjernika. Svećenici su pronalazili način kako doskočiti potrebama vremena. Potrebe duhovnog apostolata svećenika do sada nikada nisu bile veće. Na “policama” današnjice mnoge su ponude koje ljude mogu odvesti daleko od njih samih, a također daleko od Boga. Svoje “proizvode” danas nude različiti moderni gurui, iscjelitelji i mnogi drugi “spasitelji”, želeći u duhu današnjega vremena riješiti sve probleme *instant*-metodom – u kolokvijalnom govoru rekli bismo *odmah!* Iza svega toga stoji naravno profit a problemi se samo nagomilavaju. Ljudi su prezasićeni takvim ponudama ali i informacijama općenito, pa im je zbog toga danas najviše potreban mir. Taj mir se u potpunosti pronalazi samo u Bogu.

SVEĆENIK DANAŠNJICE

Svećenik danas mora biti spreman odgovoriti na sve ove poteškoće svjedočeći bezgraničnu vrijednost onoga kojega naviješta. Crkveno učiteljstvo uočilo je potrebu nove evangelizacije, koju najprije moraju realizirati svećenici

u svojim životima a potom prenijeti cijelom kršćanskom svijetu. Takva nova evangelizacija treba nove metode, nove sadržaje i nove evangelizatore.³ Nezaobilazne vrijednosti koje moraju resiti svećenike jesu njihov izgrađeni duhovni život i trajno svećeničko obrazovanje. Na taj bi način kao dobri pastiri mogli odgovoriti na sve veće duhovne potrebe vjernika te ujedno pratiti i u korak ići s intelektualnim rastom društva, živjeti tako u stvarnosti društva a ne izvan i daleko od njega. Ono što zapravo mnogi danas zaboravljaju jest tko je zapravo svećenik?

SVEĆENIK KAO OSOBA BOŽJE SLAVE

Svećenik je osoba koja je uzeta od naroda za narod. On je tako dio društva, nije neki savršeni nadčovjek bez mana i pogrešaka već je dio toga naroda. Unatoč tomu, svećenik je pozvan živjeti savršenstvo života ne zbog toga jer se to od njega očekuje nego zbog Otajstva koje po sakramentu svetoga reda svakodnevno čini. Njegov osobni život i njegova osobna svetost pridonosi boljem vršenju njegove službe. Otajstvo koje slavi svećenik jest Isus Krist koji je izvor svetosti. On je tako pozvan od Boga biti mostom između njega i ljudi. Nije nije tražio od Boga da ga pošalje u svoju službu, nego je Bog našao njega. Ušavši u njegov život, Bog ga pozva da bude pastir njegova naroda. Ono što mu je povjerio nezavidno je poslanje: da bude svjedok uskrsnuća njegova Sina Isusa Krista u stvarnosti u kojoj živi. Isus je upozorio svoje učenike, svoje svećenike, da ih šalje kao ovce

među vukove. Svjedoci smo da se to nebrojeno puta događalo i događa Isusovim svećenicima. Što znači svećenik u jednom sekulariziranom i potrošačkom društvu današnjice? Može li se on nositi sa problemima i poteškoćama vremena u kojima se nalazi? U svijetu konzumizma svećenik je pozvan na radikalizam Evandelja. Pozvan je još više slijediti Krista svim svojim bićem i suobličiti se Kristu koliko god je to moguće. On je po svojoj službi produžena ruka Kristova – on donosi Krista u Otajstvu Euharistije a u tom trenutku djeluje *in persona Christi capitis* - u osobi Krista glave.⁴ Radikalizam života na koji ga poziva Kristov primjer ne može ga ostaviti nepromijenjenim i suobličeni ovom svijetu. Svojim životom predstavlja živog Krista i živu Crkvu koji je dio nje i koja je dio njega. Svećenik koji po polaganju svojih ruku u presvetoj Euharistiji preobražava kruh i vino u stvarnog i živog Isusa Krista, također ima snagu probražavati živote ljudi. Nije to njegova snaga, to je snaga Boga živoga koji djeluje preko svoga svećenika. Takav svećenik potpomognut Božjom snagom i milošću mora biti odvažan preobražavati sebe i svijet po primjeru najvećeg evangelizatora – svetog Pavla. Svećenik se svakodnevno u Euharistiji susreće na osobit način sa Kristom, a taj susret ne može ostati samo kao događaj. Taj susret temelj je kršćanskog života iz kojega kršćani crpe milosti pomoću kojih djeluju kao kršćani. To je dar od neprocjenjive vrijednosti. Da bismo shvatili koliki smo dar primili, moramo temeljno upoznati Isusa Krista kroz Sveto pismo, suobličavajući se pritom primjeru koji nam je ostavio. Svećenik kao pastir zajednice, kao autoritet zajednice, mora to pokazati vlastitim primjerom da to doista jest tako. Veliki su zahtjevi vremena za današnjeg svećenika, ali koje Gospodin *predodredi, te i pozva; koje pozva, te i opravda; koje opravda, te i proslavi.* (Rim 8, 30) ■

- 1 Usp. Vladimir MERČEP, *Svećenik danas*, Crkva u svijetu, Vol. 28 No. 2, 1993., str 235.
- 2 Usp. Tomislav IVANČIĆ, *Iskustvo nove evangelizacije u Hrvatskoj*, Bogoslovska smotra, 81 (2011.) 3, str. 576.
- 3 Usp. Isto, str. 580.
- 4 Usp. Salvatore Rino FISICHELLA, *Svećenik nove evangelizacije*, Bogoslovska smotra, 81 (2011.) 3, str. 527.

PIŠE: FRA MARKO JURIC

SVJEDOČANSTVO DUHOVNOG POZIVA

RADOST BRATSKOG ŽIVLJENJA

“Pogledaj Marko, upisao sam u samostansku kroniku točan datum tvoga ulaska u samostan”, rekao mi je tijekom jednog razgovora naš duhovnik i tada kroničar fra Augustin, upirući prstom u našu samostansku kroniku na datum 28. kolovoza one godine. Iako je napisao, čini mi se, samo dva reda osjećao sam se ponosno, osjećao sam se da pripadam nekamo.

Tada sjemeništatarac, sada fratar, bogoslov, ali zapravo sve je počelo mnogo prije.

PASTIRI KOJI SU BILI MINISTRANTI

“Ne možeš mi takav na oltar”, govorio je, doduše povišenim tonom, ali znam iz ljubavi i želje da me nauči i pokaže prave vrijednosti, tadašnji župnik moje rodne župe Bezgrešnog Srca Marijina u Vinkovačkom Novom Selu. I nisam ministrirao, jer točno se znalo kakav ministrant treba doći na misu, u koje vrijeme treba doći, što obući, što obući. Ministrant je bio netko i nije mogao biti svatko. On je svojim uzornim vladanjem i točnošću odskakao od ostalih mladih, ali i bio je poštovan, jer je on

prvi do Gospodina na oltaru. Bio sam ponosan biti ministrant, smatrao sam se privilegiranim. Moji uzori bili su stariji ministranti. Odgoj je to koji su nam pružili fratri i časne sestre naše župe. I tada, ono što je izgledalo nedohvatljivo za mene poželio sam.

Izdvojio bih trenutak koji se ne samo urezao u moju pamet, već i u moje srce, trenutak u kojemu je sve stalo. Tada i ona cika i dreka djece u vjeronaučnoj dvorani više nije bila važna, ma i to što nisam došao petnaest minuta prije svete mise kako bih se pripremio za ministriranje, više nije bilo važno. Bio je radni dan, večernja sveta misa kada sam onako u trku uletio u našu staru sakristiju pozdravljajući s “Hvaljen Isus i Marija”. Mislio sam da su ministranti već spremni za misu, ali u sakristiji je bio samo naš stariji pater onako već, u misnici zelenoj, spremljen za misu. Nije važno to što je pater bio sam, ni to što je već bio obučen za svetu misu, nego... ona teška suza u njegovu oku koju je, misleći da nisam vidio, obrisao. Zastao sam i ušutio. I on je ostao tako okrenut meni leđima, glave pognute, u tišini sve do početka

svete mise. Bila je to posljednja sveta misna žrtva koju slavi zajedno sa svojim narodom u našoj župi. Sutra odlazi. Dobio je premještaj. Nije on bio žalostan što odlazi, već..., o Bože, pomislio sam, kako mu je teško bilo,...trenutak je to ljubavi koja se iz križa rodila. I tada, ono što je izgledalo nedohvatljivo za mene, poželio sam.

Za nešto više od godinu dana zbio se strašan događaj. Jednog jutra, probudila me mama sva uplakana riječima: “Ubili su patera Vjeku”. Fratra, svetoga fratra naše župe ubili su! Teško je to bilo prihvatiti.

Puno lijepih uspomena veže me s pokojnim paterom. Jedna od njih je svakako pobožnost Blaženoj Djevici Mariji. Gotovo svako jutro vrata sakristije otvarao je pjevajući jednu od pjesama u čast Gospi. Mislim da je upravo iz pobožnosti prema svetoj Mariji i naravno svetoj Euharistiji dolazila ona njegova mirnoća i staloženost koja ga je pomalo činila mističnim. Zatečen sam ostao svaki put kada bi u naš redovito nemiran razred ulazio miran. Bili smo neposlušni i bučni, neki su čak i psovali, ali on je i dalje disao lagano. Ima još jedan događaj koji uistinu govori o potpunoj predanosti toga fratra Isusu, ali to je događaj koji želim da ostane samo između nas. Ma sama činjenica da je svoj život dao za braću govori puno. I tada, ono što je izgledalo nedohvatljivo za mene poželio sam.

I nanizalo se još puno događaja kada su baš ti fratri moje župe bili oni koji su prvi kada je trebalo priskočiti u pomoć, prvi koji su imali vremena za mene, oni koji su podijelili s drugima ono što su imali. I svaki put mislio sam i želio ono što je tada za mene izgledalo nedohvatljivo.

MINISTRANT KOJI POSTAJE PASTIR

Odlučio sam! Nakon osnovne škole krećem za onim nedohvatljivim. Prva stanica je sjemenište. Iskreno nisam tada znao da postoje i drugi redovi, kongregacije i družbe, kao karmelićani, isusovci, salezijanci... ali znao sam jedno; želim biti kao i moji pateri. I ja sam se htio veseliti i plakati sa svojim stadom, dijeliti svete sakramente, živjeti i raditi u samostanskoj zajednici, koračati miran među ne-

mirnima, kruh podijeliti s onima koji ga nemaju, jednostavno, biti tu za druge. U sjemeništu sam proveo četiri lijepe godine. To je razdoblje upoznavanja franjevačkog načina života te duhovnog i intelektualnog rasta. Neka moja braća bogoslovi koji su odlučili kasnije, u zrelijim godinama krenuti ovim putem, proveli su godinu dana u postulatori promatrajući i živeći s fratrima jednog samostana, te zajedno samnom pošli u novicijat. U starom creskom samostanu, u kojem sam proveo zajedno sa braćom godinu dana novicijata ili kušnje, prvi put sam saznao koja je radost biti fratar. Tamo sam prvi put obukao franjevački habit i dobio obveze i dužnosti kao i ostali fratri. Na kraju novicijata položio sam prve zavjete, tj. položivši svoje ruke u ruke ministra provincijala obećao sam opsluživati Pravilo i Konstitucije Reda male braće franjevaca konventualaca.

Sada sam bogoslov odnosno onaj koji uči teologiju, onaj koji se sprema biti svećenik. Živim u klerikatu zajedno s ostalim bogoslovima i svojim odgojiteljem, ili kako ga mi zovemo, meštrem. To je razdoblje formacije u kojem dopuštamo Bogu da kroz naše odgojitelje i studij formira naše srce i naš um. Svoj dan započinjemo i završavamo molitvom. Zajedno živimo, radimo, pohađamo fakultet, okupljamo se oko ona dva stola, stola Riječi i tijela Gospodina, i onoga u zajedničkoj blagovaonici, stola providnosti Božje. Iako imamo brojne obveze, gotovo nikada ne nedostaje smijeha i radosti. Za mene su zajednički trenutci veliko bogatstvo, ali i oni trenutci osluškivanja Gospodina u tišini naše kapelice, u koju mogu doći u bilo koje doba dana, presudni su u potrazi za onim što je nekada izgledalo nedohvatljivo za mene, a žarko želim. Ne mogu se pohvaliti da sam bio odličan osnovnoškolac ni srednjoškolac, a i sada nisam student s nekim posebnim uspjesima. Trudim se, dajem od sebe koliko mogu, i do sada uz Božju pomoć i, vjerujem, uz zagovor svetoga Ante, nisam posustao. Ne znam što će Gospodin tražiti od mene sutra. Znam, život za njega želim dati. Možda će to biti u misijama među gladnima, negdje na ulici ili u nekom od samostana, a možda ću samo ispustiti suzu mučeničku u nekoj sakristiji. Ne znam, ali mu vjerujem. A ono, što je nekada izgledalo nedohvatljivo za mene, i sada želim. ■

PIŠE: FRA JOSIP IVANOVIĆ

POSTATI PRIJATELJ

LJUBEĆI BOGA I BLIŽNJEGA

U našim životima često susrećemo osobe koje ostave dojam na nas, a nerijetko postanu naši bližnji, naši prijatelji. Redovito se dogodi da ne shvatimo važnost prijatelja, osobe koja nam želi dobro, koja misli na nas. Prijateljstvo je sasvim normalan odnos između svih ljudi pa tako i između redovnika. Među njima prijateljstvo je još jače jer je njihovo prijateljstvo povezano u jednoj osobi – Isusu Kristu.

Da bismo razumjeli bit kršćanskoga prijateljstva, moramo početi na njegove izvore koji se nalaze u osobama Presvetoga Trojstva. Upravo od njih sve počinje, zapravo od njih sve jest. Ovdje dolazimo do misterija Presvetoga Trojstva: Oca, Sina i Duha Svetoga. Sva Trojica Jedno su, među njima vlada savršen red i savršeno darivanje jednoga drugome, savršena ljubav, tj. savršeno zajedništvo.

PRIJATELJSTVO U BIBLIJI

Bog zapravo gori od silne ljubavi i ne želi je zadržati samo za sebe, želi je podijeliti. Iz te ljubavi nastaje svijet, potom “na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih” (Post 1,27) te postadoše “njih dvoje jedno tijelo” (Post 2,24). Znamo da su živjeli u miru i blagostanju, ali čovjek iznevjerava Božje povjerenje, narušava mir i sklad, narušava prijateljstvo sa svojim Stvoriteljem. Koliko li smo ga mi narušili svojim ponašanjem?

Čovjek je shvatio svoj krivi postupak i polako je počeo obnavljati svoj odnos s Bogom i međusobno. Gledajući Stari zavjet, susrećemo velik broj osoba koje su znale prijateljevati s Bogom. Bog je obnovio savez prijateljstva s Noom kojemu obećaje da neće uništiti čovječanstvo te blagoslivlja njega i sav dom njegov (Post 8,15ss. 9). Slijedi Abraham koji “u nadi

protiv svake nade povjerova da postane ocem naroda mnogih” (Rim 4,18). Ovome prijateljstvu moramo i više nego diviti se. U poodmakloj dobi Abraham ostavlja očevo kraljevstvo, okuplja svoj narod i ide putem koji ne poznaje; slijedi Boga kojega ne poznaje, ali mu slijepo vjeruje. Bog mu obećaje brojno potomstvo od krila Sarina. Poslije svih kušnja, preostaje ona zadnja: žrtvovanje vlastitoga sina Izaka. O velike li i blažene vjernosti Abrahamove! Bog mu je uistinu vratio više nego stostruko. Vjernost se nastavlja... do današnjega dana?!

Tijekom povijesti ljudskoga roda više je nego očito da prijateljstva nastaju susretom s osobom, susretom dviju ili više osoba. Za Mojsija bio je važan susret s gorućim grmom (Izl 3); za Samuela glas u hramu (1Sam 3); za Zahariju susret s anđelom u hramu (Lk 1,11-18); za Mariju anđelov posjet (Lk 1,26-38).

Rođenjem od Marije, na svijet dolazi Isus, pravi Bog i pravi Čovjek, jedan od nas, “nama u svemu sličan osim u grijehu”. On je imao dvanaestoricu apostola koje je nazvao prijateljima. Do njega Bog se rijetkima objavio licem u lice, a sada Bog živi među ljudima i s ljudima. On je prijatelj, cijeni ljudsko prijateljstvo te i sam čini dio toga prijateljstva. Prisjetimo se samo sestara Marte i Marije te brat im Lazara. Vjerujem da je i njihovo prijateljstvo prošlo kroz mnoge kušnje od kojih je jedna bila i Lazarova smrt, kada Isus nije bio prisutan. Evanđelist Ivan nam piše: “Isus ljubljao je Martu i njezinu sestru i Lazara” (11,5). Isusu je bila draga svaka osoba što nas ne čudi jer je na svijet došao radi svakoga čovjeka. Ipak, među jednaki-ma Lazar zauzima posebno mjesto. Budući da je Isus Bog i čovjek, sam je kao čovjek osjećao potrebu imati prijatelje i biti s njima. U Betaniji se osjećao dobrodošlim. Očito je doživljavao velike radosti sa sestrama Martom i Marijom i bratom Lazarom, a svaki njihov problem bio je i njegov patnja.

JEDNO SRCE U DVA TIJELA

Svi ovi primjeri imali su nekakav izvanredan susret s Bogom, a čovjek današnjice? Kako on pronalazi Boga, gdje ga i kako susreće, kako započinje i njeguje svoje prijateljstvo s Bogom? Kako ga žive redovnici?

Kao odličan primjer može nam poslužiti prijateljstvo sv. Bazilija Velikoga i Grgura Nazijanskoga. Obojica su crkveni naučitelji i biskupi IV. stoljeća, koji su se borili protiv arijevaca koji su nijekali Kristovo božanstvo. Osim velikih boraca za Krista i Crkvu, ovu dvojicu svetaca resilo je njihovo dugogodišnje prijateljstvo. Upoznali su se u Ateni, među njima rodilo se veliko prijateljstvo te su postali “jedno srce i jedna duša”. Možemo lako zaključiti odakle izvire njihovo prijateljstvo. U Presvetome Trojstvu, u Presvetom Srcu Isusovu, koje su obojica beskrajno štovala i ljubila. Ono ih je učilo i odgajalo njihovo srce, koje je središte osjećaj-noga života, kako uistinu pravo ljubiti svoga bližnjega. Njihovo prijateljstvo dokaz je koliko, kako i na koji način Bog može spajati ljude bili oni posvećenoga života ili pak laici. Vodila ih je ista ideja: ljubav prema mudrosti i ljubav prema Bogu zbog koje, piše Grgur, “očitovali smo si zajedničku želju za filozofijom i postali smo sudrugovi, sustanari i prijatelji, idući jedino za tim da danomice sve žarčim i upornijim zalaganjem ostvarimo tu svoju želju.” Danas se pitamo je li uistinu moguće ovakvo prijateljstvo. Bez zavisti, bez pogleda ispod očiju, bez traženja potvrde samoga sebe i sl.!

OTKRIVANJE DRUGE OSOBE

Svjesni smo da život bez komunikacije i odnosa s drugima nije moguć. Svaki naš pokret, izraz lica, jest komunikacija kojom pokazujemo jesmo li raspoloženi za kakav dijalog ili smo ne-

zainteresirani, jesmo li oduševljeni nekom idejom ili smo zapravo hladni itd. Prijateljstvo, bilo između ljudi ili između Boga i ljudi, jest iskustvo “stajanja jednoga pokraj drugoga”, kako kaže Camus; jest iskustvo harmonije između dvije osobe. Prijateljstvo nije traženje svojega drugoga “ja”, prijateljstvo je otkrivanje druge osobe u svim njezinim osobinama i prihvaćanje takve kakva jest. Ono je odnos koji nam pomaže priznati se jednakima, otkriti se drugome, potvrditi drugoga u njegovim nastojanjima.

ZAJEDNIČKI HOD PREMA VJEČNOSTI

Ako želimo uistinu pravo i kvalitetno prijateljstvo, moramo početi od svojega odnosa s Bogom. Odnos i prijateljstvo s Bogom njeguje se razgovorom – molitvom. S Bogom moramo razgovarati, njega želimo upoznati, želimo se osjetiti njegovim prijateljima... Ljubimo ga cijelim svojim bićem. Sveti Franjo Saleški u svom djelu “Filotea” piše: “U dobro uređenom samostanu svi streme pobožnosti kao zajedničkoj svrsi pa nisu ni poželjni neki posebni prijateljski odnosi, možda zbog bojazni da se tražeći u posebnom ono što je zajedničko, ne bi s posebnosti skrenulo u podjelu, međutim, kad je

riječ o onima koji žive među svjetovnjacima, a prigrle pravu krepost, nužno je da se oni spoje u svetoj pobožnosti, jer se u njoj međusobno hrabre, pomažu i potiču na dobro.” Jesu li naši samostani uistinu mjesta pobožnosti, kontemplacije, traženja zajedničkoga dobra? Molitva je put koji redovnika vodi k Onomu koji ga je pozvao, koji ga uzdiže u nebeska prostranstva, koji mu daje snagu da ide dalje, da bude “dovoljno velik da mu se cijeli svijet može navratiti, dovoljno jak da ga može nositi, dovoljno čist da ga može zagrliti, a da ga ne zadrži”... Ona ga otvara za stvarnost u kojoj se nalazi da može biti prava i korisna prisutnost Boga u svijetu, da svakome bude brat i prijatelj. Ovdje se susreću dva prijateljstva: ono s Bogom, među sobom i s ljudima. Sa svojom subračom redovnik želi dijeliti iste ideale i biti otvoren namu Božjem za djelovanje. Ako je otvoren prema Bogu, ako se njemu potpuno darovao, moći će se darovati svakom čovjeku i donositi mir i radost u različite životne situacije. Jedan od potrebnih čimbenika za dobro prijateljstvo s Bogom i ljudima jest uzajamna povezanost ili prisutnost. Možemo reći i na drugi način: što je daleko od očiju, daleko je i od srca. Za Boga to ne možemo reći jer je on uvijek s nama, ali jesmo li uvijek s njim? Trebali bismo spomenuti i prilagođavanje vlastite volje, vlastitoga “ja” prijateljstvu radi zajedničkoga dobra.

DRAGI MOJ PRIJATELJU...

Da, istina je, imam 386 prijatelja na Face-u. Samo, pitam se, koliko ih zapravo (pre)poznajem, koliko s njima razgovaram. Koliki su pravi prijatelji, kojima mogu reći sve što mi je na srcu. Ah, gdje su nestala pera i papiri kojima sam bilježio svoje misli i slao ih svome prijatelju kojega sam nedavno upoznao!? Da, eno ih kriju se u ladici pisačega stola, čekaju trenutak kada ću uzeti tintu i na papir napisati: “Dragi prijatelju, neka Ti ovo moje pismo donese radost u srce i osmijeh na lice, neka Ti oraspoloži dan i učini Te sretnim...” Da, tako počinje moje pismo. Tako se nastavlja moje prijateljstvo sjećajući se osobe kojoj pišem svakodnevno u molitvi. Neka je blagoslovljeno svako prijateljstvo, iskreno, odano i utemeljeno na Kristu. ■

PIŠU: POSTULANTI I SJEMENIŠTARCI

NOVI ŽETEOCI

GLAS NOVOPRISTIGLIH

MARKO PARAT

Imam 19 godina. Rođen sam u Splitu 20. lipnja 1992. Župljanin sam župe Svetog Stjepana pod borovima na Mejana, koja pripada crkvi Svetog Frane na obali. Moje prvo bliže upoznavanje s fratrima dogodilo se u trećem razredu osnovne škole kad sam počeo ministrirati u župnoj crkvi kod fra Pere Džide. Od tog trenutka sve sam više upoznao zajednicu franjevac konventualaca. Kad sam krenuo u prvi razred srednje Tehničke Prometne škole, fra Ambroz Nikola Knežić poslao me na Dane otvorenih vrata klerikata u Zagreb na Sveti Duh i tada se probudila želja za odlaskom u samostan. Ta želja s vremenom je bila veća ili manja, ali nikad nije nestala. Uz druženja s fratrima iz crkve svetog Frane u Splitu: fra Ambrozom Ni-

kolom Knežićem, fra Žarkom Mulom, fra Tomislavom Cvetkom, fra Matijom Antunom Mandićem, a godinu dana prije dolaska u postulaturu s fra Žarkom Relotom i fra Rokom Bedalovom sve sam više osjećao poziv za život u samostanu. Moji prvi dojmovi ovdje na otoku Cresu su odlični. Braća na čelu s gvardijanom o. Zdravkom Tubom i postulanti su me izvrsno prihvatili iako nisam s njima bio od samog početka. Došao sam mjesec i pol dana kasnije.

PERO BARBA

Rođen sam u Splitu. Do dolaska u samostan živio sam u Solinu. Imam 33 godine i najstariji sam postulant. Završio sam elektrotehničku školu u Splitu. Prije dolaska u samostan radio sam u tvornici. Prije desetak godina

počeo sam ići na mise u crkvu Sv. Frane u Splitu. Tu sam osjetio želju za redovničkim životom, ali nisam se odmah odlučio otići u samostan iz straha da to nije život za mene. Vrijeme je prolazilo no želja je i dalje bila prisutna. Sjetio sam se prisposode o talentima, posebno onog dijela o lijenom sluzi (Mt 25,24-30). Osim toga, i razgovori s fratriba u samostanu Sv. Frane doprinijeli su mojoj odluci za odlazak u samostan. Posebnu zahvalnost dugujem fra Ambrozu Knežiću i fra Peri Džidi.

Nakon dva mjeseca u samostanu mogu reći da su priče o prestrogoj disciplini pretjerane. Ovo je život kao i svaki drugi samo sa svojim redom. Nakon 33 godine svjetovnog života prilagodba na redovnički život nije laka. Ulaskom u samostan moj se život praktički promijenio. Vjerujem da uz Božju pomoć mogu uspjeti.

VJEKOSLAV DŽIJAN

Rođen sam u gradu na Bostutu, Vinkovcima. Počeo sam ministrirati u sedmom razredu osnovne škole. U osmom razredu počeo se u meni buditi duhovni poziv. Ministrirao sam u filijali sv. Josipa, u župi blaženog Alojzija Stepinca gdje sam prije pripadao. Na jednom susretu upoznao sam grupu mladih koji su me pozvali u FRAMU u crkvi Bezgrješnog Srca Marijina u Novom Selu.

Tijekom srednje škole razmišljao sam o odlasku u samostan. Upoznavši franjevce konventualce odlučio sam reći Kristu: DA! Razgovarao sam s fra Markom Vrdoljakom i on me je uputio na Dane otvorenih vrata na Sveti Duh u Zagreb. U tome imao je "prste" i fra Zlatko Vlahek, koji se pobrinuo za moj odlazak na Sveti Duh. Zato, hvala svima! Dana 27. ožujka predao sam molbu za moj ulazak u samostan i ubrzo nakon toga sam dobio potvrdu od provincijala fra Ljudevita Maričića da sam dobro došao. Jedva sam iščekivao dan kada ću službeno započeti svoju postulaturu. Evo, i to se dogodilo. Dana 2. kolovoza 2011. godine Gospodnje na dan Marije Kraljice anđela ili Por-

cijunkulu došao sam na otok Cres gdje i sada boravim i veselo provodim svoje milosne dane u postulaturi. Iako sam ovdje tek nekoliko mjeseci, mogu potvrditi: "Ovdje je zaista prelijepo".

ROBERT JANDEL

Hej!

Moje ime je ali ne zove me puno ljudi tako. Uglavnom, poznat sam kao Robi. Odlučio sam krenuti

stopama svetog Franje u zajednici franjevaca konventualaca. Rođen sam u Zagrebu, gdje sam i odrastao i gdje sam, do prije koji mjesec i živio. Čast mi je reći da sam najmlađi postulant ove generacije, a samim time i najmlađi član naše samostanske obitelji ovdje na Cresu.

Kako sam došao upravo do ove zajednice? Ukratko, nakon osnovne škole upisao sam čuvenu gimnaziju na šalatskom brijegu gdje sam i upoznao prve fratere. Polako, ali sigurno, upoznao sam ih sve više i sve bolje. Uključio sam se u nekoliko zajednica pri samostanu Svetog Duha u Zagrebu. Prva od tih zajednica bila je evangelizacijska (čiji sam član od osnutka i na to sam vrlo ponosan), kojoj sam imao priliku sudjelovati u organiziranju duhovnih tečaja i obnova te molitvenih bdijenja. Kroz te aktivnosti imao sam priliku upoznati mnogo ljudi koji su mi, izravno ili neizravno, pomogli pri odazivanju duhovnom pozivu. To su ponajviše bili moji dragi prijatelji koji su mi postali poput druge obitelji. Isto tako, uključio sam se i na studentski vjeronauk (malo prije negoli sam postao student, ali dobro) gdje sam sklopio čvrsta prijateljstva. I, naravno, tu je i neizostavna Frama! S njima je isto bilo stvarno super na susretima! Moja draga subraća su super! Iskreno, malo sam se pribojavao kako će to sve izgledati i, moram priznati, zasada sam oduševljen.

A sada, ono što mi preostaje jest rasti u duhu i živjeti život u punini (a to je onaj najradosniji dio!).

FRANJO ŠKAREC

Imam 28 godina. Rodom sam iz maloga pri-gorskog mjesta Bisag pored Sv. Ivana Zeline. Po zanimanju sam monter

termotehničkih instalacija. Živio sam svoj mladenački život. Imao svoje društvo, posao u kojem sam napredovao i koji volim... i tako sve do nedavnog dolaska u creski samostan i početka nečega sasvim novoga.

Možda se pitate, kako to da sam se odlučio za duhovni poziv. Zašto? Što mi se dogodilo? Ovo su i česta pitanja mojih prijatelja koji su iznenađeni mojim odlaskom. Moram priznati da ništa posebno nije bilo presudno premda sam "nešto" nosio duboko u sebi. Želio sam biti siguran! Sve je krenulo polagano. Često sam volio razmišljati da svoj život posvetim Bogu. Nađem smisao i ispunjenje. Počeo sam se lomiti stavljajući na vagu budući obiteljski život, svoje društvo, posao i sav dotadašnji život nasuprot potpune predanosti Bogu.

Moja promišljanja su trajala sve do jednog hodočašća koje je predvodio fra Petar Lubina. S njim sam se sprijateljio i otvoreno razgovarao. On me je ohrabrio i posavjetovao. Došao sam na "Dane otvorenih vrata klerikata" na Svetom Duhu. Nakon nekoliko dana iskustva života u samostanu imao sam priliku porazgovarati s provincijalom fra Ljudevitom Maračićem. Potom sam predao molbu za primanje u zajednicu.

Već prolazi četvrti mjesec otkako smo Vjekoslav, Robert, Pero i ja započeli postulaturu, a nedavno nam se priključio i Marko iz Splita.

U redovnički život nas uvode i poučavaju fra Zdravko Tuba, fra Ferdinand Čavar i fra Maksimilijan Herceg, kojima se divim na velikoj strpljivosti s nama.

Premda postoje prilične dobne razlike među nama postulantima, pa tako i različita razmišljanja, iskustva i stavovi, dobro se slažemo i pomažemo jedni drugima. Bilo mi je jasno da će biti u početku poteškoća. Tako moram priznati da mi snalaženje u časoslovu baš ne ide od

ruke. Imam tremu kod javnih nastupa i teško se borim s nekim starim navikama. Od svakodnevnih poslova najdraže mi je popravljati tehničke stvari koje su vezane uz moju struku. Veseli me kad svojim prijašnjim radnim iskustvom mogu pridonositi dobru naše samostanske zajednice.

Evo, tako je počeo moj redovnički život. Postavljam si pitanje: je li uistinu Bog mene tolikog grešnika pozvao k sebi? Ne znam. Znam samo da ne žalim niti jednog trenutka koji živim u ovoj samostanskoj zajednici.

I za kraj, pomalo ću šaljivo ohrabriti one koji imaju poticaj i želju živjeti u radosti redovništva i predanja Bogu. Ne bojte se, i mene je strah! No, vjerujem da će me moj Prijatelj Isus Krist osloboditi straha i darovati mi život radosti i mira!

NIKOLA NOVOSEL

"Ja sam domaći sin", tj. dolazim iz župe sv. Antuna Padovanskoga u Zagrebu.

Od svoje desete godine sam ministrant u župi te aktivno sudjeluje u njezinu radu i životu.

Što zapravo reći o sebi samom? Veliko je pitanje! Volim pjevanje i sviranje. Sviram gitaru, klavir, a trudim se i dobro pjevati. Ima još jedna zanimljivost: bavim se i street plešovima, kao što je hip-hop.

Sudjelovao sam na nekoliko duhovnih vježbi koje su bile organizirane u sjemeništu.

Tako se u meni pojavio glas koji je postavljao hrpu pitanja. Ipak, samo sam se prepustio njegovu mudru vodstvu. Šetao sam ulicama grada... ..i slušao glas koji me dovede na vrata samostana Svetoga Duha. Radosno sam pokucao, došao, vidio... i ostao.

Vjerujem da sam time učinio prvi korak u nasljedovanju Krista.

U sjemeništu sam ušao u rujnu 2011. godine, od kada pohađam Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. ■

PIŠE: FRA IVAN LOTAR

ZAJEDNO U KRISTU

VEČERNJA SA SVETIM OCEM

“Ljubljena Crkvo u Hrvata, preuzmi ponizno i smjelo zadaću da budeš moralna savjest društva, “sol zemlje” i “svjetlo svijeta”!

Ovim riječima je Sveti Otac potaknuo pastire crkve, redovnike i sve druge okupljene na molitvi u slavlju Večernje u katedrali Uznesenja BDM u Zagrebu, 5. lipnja 2011. prigodom svoga prvoga pastoralnog pohoda Republici Hrvatskoj i Crkvi u Hrvata, barem u papinskom ruhu. Molitva Večernje započela je u 17:30 sati u prisutnosti zagrebačkog nadbiskupa, kardinala Josipa Bozanića te brojnih biskupa, svećenika, redovnica i redovnika, bogoslova, redovničkih kandidatica i kandidata iz svih redovničkih zajednica Lijepe naše.

NEUSTRAŠIVI KARDINAL

Sveti se Otac obratio okupljenima u slavlju Večernje kroz homiliju. Malo tko je ostao ravnodušan na riječi Svetoga Oca. Jedna srca obratiti se Nebeskom Ocu na čelu sa glavom sveopće Crkve - neizrecivo. Poseban poticaj dao je naravno kleru u Hrvata, kome je ovaj događaj najvećim dijelom bio i namijenjen. Poseban naglasak papa Benedikt XVI. stavio je na sebedarje i služenje blaženog Alojzija Stepinca “... neustrašivog pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće, čiji herojski život još i danas prosvjetljava vjernike hrvatskih biskupija”. Uistinu, u redovništvu smo svjedoci nužnosti hrabrosti i čvrstoće, kao i žara u naviještanju Božje Riječi. Koja je “oštrija od svakog dvosjekla mača” (Heb 4, 12), ali do srca ljudi

dopire jedino i samo ako se živi. Čvrstoća i neustrašivost življenja evanđelja su neizostavni zahtjev u današnjem vremenu sekularizacije i općega moralnog relativizma. Nadalje, Sveti Otac naglašava značajan lik Stepinca – branitelja potlačenih u fašizmu i nacizmu, a ponajviše postojanost u obrani vjernika od diktature i licemjerstva komunizma. Odgovor na Kristovu euharistijsku žrtvu u životu čovjeka je kršćansko mučeništvo. Blaženik je i tu svojim svećeništvom darovao svoje “da” i ujedinio ga s Kristovim. Time je pružio hrvatskome kleru primjer koji su mogli slijediti. Posljedično, narod je primijetio da svećenici nisu nikada gubili vjeru, nadu i ljubav, nego su naprotiv ostali ujedinjeni: “To jedinstvo objašnjava ono što je ljudski neobjašnjivo: da tako kruti režim nije mogao slomiti Crkvu”, istaknuo je Sveti Otac. Uistinu, kada se čovjek stavi u situaciju bilo kojeg svećenika onoga vremena, posebice kardinala Stepinca, vidi koliko je tu bilo potrebno žrtve, mrtvljenja i zaboravljanja sebe, sve na boljitak svoga naroda. Ništa nije nemoguće učiniti bez božanske snage u sebi, ali na milost možemo odgovoriti pozitivno ili ju odbaciti. To je naša slobodna volja. Upravo ovdje se pokazala Stepinčeva veličina: uvijek je ustrajno surađivao s Božjom milošću.

CRKVA U HRVATSKOJ DANAS

Papa se nadalje obratio svim biskupima, naglašavajući njihovu pastirsku ulogu u Crkvi: “Svojim svećenicima ne propustite davati jasne duhovne, doktrinalne i pastoralne naputke.” Poseban naglasak Sveti je Otac stavio na izazov promijenjenoga društvenog okruženja gdje je nužno, misionarskom spremnošću, pronalaziti nove putove i sredstva evangelizacije, posebice mladih. U riječima Svetoga Oca jasno se iščitava briga za cijelu Crkvu u Hrvata. Činjenica je da upravo u mladima leži taj potencijal koji se u vrevi današnjega vremena mora

često “čupati” i tražiti nove načine upoznavanja mladih s Kristom. Svijet je pun informacija i dezinformacija koje ponekad lako zarobe mladi um i srce isprofaniziranim užicima i time onemogućuje susret s uskrslim Gospodinom. Tu na scenu života stupaju svećenici i župnici, ali i sve druge Bogu posvećene osobe koje su redovito na prvim linijama obrane i koje definitivno imaju najbliži kontakt s ljudima i znaju im srca. Trudeći se oko tih mladih, ali i ljudi općenito, ostajemo dio Božjeg stada, ali postajemo i pastiri. Spremni, u suradnji s Božjom milošću, učiniti pravi korak prema čovjeku individualno.

SVEĆENIK OVOGA VREMENA NE SPAVA DUHOM

“...Ne klonite duhom, nego ostanite budni u molitvi i duhovnom životu...” Time najljepše naglašavajući nužnost i potrebu rada na sebi, Papa se obratio i svekoliko prisutnim svećenicima. Jedino mijenjanjem sebe i neprestanim rastom u duhovnom životu – ne padamo. Jedino onaj koji se da poučiti od božanskog Učitelja može plodonosno naučavati, posvećivati i voditi ovce stada Vrhovnog Pastira. Vidljivo je da

je ovo obraćanje Pape svećenicima, ono kao oca sinovima, i više od toga! U brizi za svoju djecu, Papa ističe najbitnije elemente duhovnog života, te im tako daje do znanja da ih razumije, podupire, potiče i ljubi po uzoru na Oca nebeskog.

Nova evangelizacija još je jedna od boja u spektru svećeništva današnjice. Nužnost primjene naučenog i učenja nepoznatog te traženje nepronadenog, glavni su elementi nove evangelizacije: reevangelizacija evangeliziranih i evangelizacija čovjeka koji ne poznaje radosnu vijest – Krista. Suradnja sa vjernicima laicima, skladno i bez miješanja onoga što ovisi isključivo o svećeniku i onoga što pripada sveopćem svećeništvu krštenih, još je jedan od poziva svećenika i cijele Crkve. Uključujući

laike u zajednicu, vrata Crkve se još šire otvaraju, a župnicima i svećenicima omogućava da žive svoj izvorni poziv, koji se katkada zapusti pod pritiskom svakodnevnih obveza.

LJEPOTA I POSEBNOST ZEMALJSKE CRKVE LEŽI U REDOVNICIMA

“...Neka Bog uvijek bude vaše bogatstvo i dopustite mu da vas oblikuje kako bi današnjem čovjeku pokazao jasnim pristajanje uz prave vrijednosti: svetosti, istine i ljubavi Oca Nebeskoga.” U vremenu u kojemu živimo, kada su materijalno bogatstvo i novac redovito na vrhu najželjenijih stvari, sjedinjenje muškarca i žene u činu ljubavi u većem dijelu je izopačeno i prljavo, često i ne postoji, nego svijet nudi i istospolne varijante. Oholost je mač koji reže srca, razum i živote ljudi udaljavajući ih od Gospodina, a “blago i ponizno srce” predmet općeg rugla i znak slabosti, redovništvo je prava hrabrost najvišeg stupnja. Zavjeti koje imaju svi redovi: čistoća, poslušnost i siromaštvo (ne navedeni po važnosti već po abecedi) često se čine nemogućima i nevjerovatnima, no “sve mogu u onome koji me jača” (Fil 4, 13). Jedino tako se i može! Čovjek je uvijek čovjek, a Bog je uvijek prije dobri Otac negoli pravedni Sudac. Prijanjanje uz istinu, putem svetaca, i na-

šeg blaženika Alojzija Stepinca, jedini je pravi put prema životu.

“DOĐI, SLIJEDI ME!”

Papa se na koncu obratio i okupljenoj mladeži u redovničkim postulatorama i kandidaturnama te njihovim odgojiteljima naglašavajući potrebu neprestanog odgovora u ljubavi, jer Učitelj stalno i iznova poziva: “Dođi, slijedi me!” “A vi, draga braćo u biskupstvu i svećeništvu, svakako nastojte dati mladima u sjemeništima i novicijatima uravnotežen odgoj, koji će ih pripremiti na služenje utkano u društvo našeg vremena, zahvaljujući ozbiljnosti i dubini njihova duhovnog života i studija”, poručio je papa.

Papa Benedikt XVI. slavje Večernje u zagrebačkoj Prvostolnici zaključio je molitvom na grobu blaženog Alojzija Stepinca, upućujući tako na svjetlo Krista koje je blaženi kardinal slijedio, poručujući nam kako jedino gledanjem u Isusa, naše svjetlo u ovome svijetu, hodimo prema životu. Po izlasku iz Katedrale načinjena je zajednička fotografija svih redovničkih i svećeničkih kandidata i kandidatice sa Svetim Ocem, kao uspomena na ovaj veličanstveno zajedništvo. Možemo još jednom, zajedno sa svim mladima, uskliknuti: “Dođite pred Gospoda – zajedno u Kristu!” ■

PIŠE: NIKOLA NOVOSEL

KAO TIPKE NA KLAVIRU

“TKO PJEVA, DVOSTRUKO MOLI”

Glazbom sam se počeo baviti otkako znam za sebe. Oduvijek sam volio pjevati i slušati pjesme. To moje zanimanje za glazbu kasnije je rezultiralo mojim upisom u osnovnu glazbenu školu gdje sam za glavni predmet odabrao gitaru. Još u djetinjstvu gledao sam glazbene spotove pa sam i sam poželio naučiti svirati kao domaći ili strani gitaristi.

Često se to moje sviranje vezivalo uz kakve tužne trenutke, kada bih jednostavno uzeo gitaru, našao tiho i mirno mjesto te svirao. Tada je pojam vremena za mene izgubio značenje. Svirao bih satima, a činilo bi se kao da je prošao jedan djelić sekunde. Tako sam došao do zaključka da kroz glazbu puno prije doprem

do samoga Gospodina nego recitirajući razne molitve. Uistinu vjerujem citatu sv. Augustina: “Tko pjeva, dvaput moli!”

Za mene glazba predstavlja više od neke melodije i nekih dosadnih pjesama u kojima se ponavlja isti tekst, u meni glazba budi radost, sreću i mir. Sviđa mi se kako svećenici i mladi svojim pjevanjem i sviranjem uljepšavaju euharistijsko slavlje. To me je potaknulo da se pridružim pjevačkom zboru “Antunovi slavuji”, u kojem sam aktivno sudjelovao šest godina.

Nadam se da ću i ja jednoga dana, kada postanem svećenik, okupljati mlade u jednom radosnom i zdravom okruženju, gdje ćemo pjevati i zajedno slaviti Boga. Nadam da će to potaknuti mnoge druge da se pridruže. “One bodu dušu iglom poput tipke tišinu duše klavira.” ■

PIŠE: SILVIJO TOPOLOVEC

NA PUT S KRISTOM

“TKO TI, FRANJO, MOŽE VIŠE DATI,
SLUGA ILI GOSPODAR?”

Franjo je ovim pitanjem shvatio da ga Bog zove i odlučio je ostaviti sve i krenuti naviještati Evanđelje. Taj čovjek, taj jednostavni Franjo ponukao je i mene slijediti Krista. Da, Franjo – jednostavan, dobrodušan, iskren, istovremeno i strog i blag... Franjo je za mene jedinstven primjer kako se svim srcem darovati siromašnima, gubavcima i svima kojima je potrebna pomoć. Koliko li je današnji svijet žedan takve nesebične i iskrene ljubavi?

Ta iskrena ljubav koja ne traži ništa za uzvrat rađa se u Božjoj blizini. Uvijek sam volio sjediti što bliže oltaru i to je nekako ispunjalo moju dušu i srce.

Tu se rodio i moj poziv. Osjećao sam Božju ljubav i da me Isus zove slijediti ga. Moja me obitelj učila živjeti s Bogom i u Bogu, pomagati

drugima kako nalažu zapovijedi ljubavi. Toliko želim da moja ljubav prema Kristu i bližnjemu bude iskrena! Slijediti Kris-a, hodati uz njega nije nimalo jednostavno, ali me usređuje više nego išta drugo na svijetu.

Svakodnevnne kušnje jačaju moju vjeru, jer im se jedva oduprem, te moja ljubav prema Kristu i moj odnos s Njime postaju jači. Želim ga slaviti i hvaliti pred cijelim svijetom! Želim da svi vide tko je Isus Krist! Slijedit ću njegov primjer, trudit ću se i boriti za njega. Jer on je dao život za mene i za sve ljude. On je onaj koji nas sluša i kada nas svijet ne čuje, uvijek je prisutan u našim životima.

Osjećam da je blizu, osjećam da me zove da živim po Franjinu primjeru, osjećam i znam da me nikada neće napustiti.

Odlučio sam slijediti Krista i neću se vratiti nikada. ■

PIŠE: LUKA JURIC

NE SKREĆI POGLED S NEBA ILI ĆEŠ SKRENUTI S PUTA

ČOVJEKOVA DUŠA TREBA LETJETI VISOKO

Nebo – ono je visoko i čini se kao nešto tako daleko, čovjeku nedostižno!

Kao što ptice lete pod oblacima i po prostranom nebeskom svodu, tako i čovjek hoda ili pak trči, pliva, skakuće. Od svih tih radnji i događaja na ovoj zemlji zacijelo postoji nešto što čovjeka podiže u visine, što ostvaruje težnju da dušom “prebiva u oblacima”. To je vjera! Vjera da ima netko veći, da postoji nešto više od ovoga što živimo u ovome trenutku, na ovome mjestu gdje smo izloženi zloj napasti.

Pogledom u nebo čovjek shvaća svoju malenkost, svoju nemoć. Ali, osjeća da mu je tamo mjesto, da su te visine smisao, da je pravi put – put u visine.

Pa zar je pticama mjesto na zemlji ako se s vremena na vrijeme spuste na tlo da uzmu nešto hrane za svoje tijelo? Ne! Ptice su stvorene za let, da se uzdižu u visine, da gledaju u visine. Tako i čovjek – treba hranu za tijelo, uzima plodove zemlje, ali njegova duša treba letjeti visoko, uvijek sve više i više... Ljudski um često se muči s pitanjima o smislu života, koji je put

ispravan, odakle dolazi, kamo ide... A odgovor traži na krivim mjestima! Opasno je za ljudsku dušu da skrene pogled s neba. Opasno je da se zagleda samo u zemlju koju dotiče svojim stopalima. Zemlja je čovjeku dohvatljiva u svakom trenutku. Ona nije tajanstvena – ona je tu, bila suha ili natopljena, plodna ili neplodna. Ona je pod nogama! No, je li smisao čovjekova postojanja zadržati se na nečemu što je opipljivo, prolazno, raspadljivo? Ne, to je činjenica kojom čovjek vara samoga sebe. U današnjem svijetu i vremenu čovjek se gubi. Preživljava, a ne živi. Luta ako skrene svoj pogled s neba. Njegov upereni pogled u zemlju govori mu da je sam sebi dovoljan, da ne postoji nitko i ništa više od te zemlje po kojoj gazi.

Iako je Zemlja ona koja čovjeka zbunjuje, koja mu ne daje nadu za vječno nebo, za jedino ostvarenje svoga života, ona je mjesto gdje ljudsko tijelo prebiva po prijelazu iz ovostranog u onostrano. Promatra li čovjek plavi nebeski svod pod kojim spoznaje sebe i svoju malenkost, u zemlji će njegovo tijelo počivati, a duša će gledati Lice Gospodnje u vječnome sjaju. Prebivat će u onom beskrajui koji je promatrala za svoga zemaljskog života. ■

PIŠE: JURICA JURETA I PETAR KRAŠEK

NADBISKUPSKA KLASIČNA GIMNAZIJA

UPOZNAJMO ŠKOLU

Sigurno ste već nekoliko puta čuli kraticu NKG, no jeste li znali što ona znači, što predstavlja? NKG je kratica za Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju s pravom javnosti koju ćemo rado predstaviti.

Naši stariji fratri nisu oduvijek pohađali NKG. Naime, kako je naša Provincija imala vlastitu školu, od 1973. godine, zbog smanjenja broja učenika i povećanja troškova uprava Provincije odlučila je zatvoriti školu na Svetom Duhu. Naši sjemeništarci od tada se školuju u Interdijacezanskoj školi za spremanje svećenika na Šalati.

Planovi izgradnje gimnazije i sjemeništa započeli su prije Prvog svjetskog rata zahvaljujući biskupu koadjutoru dr. Antunu Baueru. Prvi svjetski rat nakratko je zaustavio planove, no oni su se nastavili do 1929. godine, kada je izgrađen šalatski kompleks, koji sadržava 453 prostorije sa 1183 prozora i 818 vrata.

Nakon proglašavanja Hrvatske samostalnom gimnazija je otvorila vrata mladićima, a od 2003.g. i djevojkama. Škola danas broji oko 400 učenika i učenica, od kojih je pedesetak sjemeništaraca sa Šalate, petorica sjemeništaraca sa Svetog Duha, 6 salezijanaca, 15 sjemeništaraca s Kaptola, jedan karmelićanin te jedna kandidatice za časnu sestru koju školuju Kćeri Božje Ljubavi. Učenike marljivo prati pedesetak profesora i profesorica. Profesori su vrijedni i trude se kvalitetno prenijeti potrebno znanje. Svih ovih godina škola kvalitetno obrazuje ne samo buduće svećenike, nego generacije mladih, dobrih i uzornih katolika.

Naša gimnazija odlikuje se klasičnim obrazovnim programom, što znači da kroz sve četiri godine kao obvezatne predmete učimo klasične jezike: latinski i grčki. Osim redovitih predmeta imamo i razne fakultativne predmete: engleski, njemački, španjolski, francuski, informatiku i astronomiju.

Na početku svake školske godine slavi se sveta misa "Veni Sancte", a na kraju školske godine imamo misu zahvalnicu "Te Deum". Na taj način učenici zahvaljuju Bogu za uloženi trud i dobivene rezultate. U školi je organiziran razgovor s duhovnicima. Tom razgovoru mogu pristupiti svi učenici naše škole koji su željni podijeliti svoje probleme i potražiti kvalitetan savjet naših duhovnika.

Svake godine u školi održavaju se brojne aktivnosti. Ove školske godine povodom Mjeseca hrvatske knjige održalo se natjecanje za mlade pjesnike. U natjecanju su mogli sudjelovati svi učenici NKG-a. Događaj koji se odvija već dugi niz godina jest "Advent na Šalati", tih dana uče-

nici i profesori pripremaju zanimljiv program: nastup zbora NKG-a i prodaju božićnih ukrasa koje izrađuju učenici uz pomoć profesora. Svake godine organizira se i hodočašće mladih u Mariju Bisticu. To hodočašće prvi put je bilo organizirano 1864. godine.

Još jedna od zanimljivosti ove škole jest ta da je jedina gimnazija sa zvjezdarnicom u državi, a to duguje blagopokojnom nadbiskupu Baueru. Opremljena je tehnologijom koja omogućuje bolje i kvalitetnije promatranje neba.

Željeli bismo da se i vi upišete u našu školu te steknete čvrste, kako intelektualno tako i duhovno temelje koje će vam svakako biti potrebno za daljnje putovanje kroz život. ■

KRONIKA DOGAĐAJA KROZ 2011. GODINU

SIJEČANJ

6. – Nakon večernje sv. mise blagoslovljene sobe samostana i klerikata. Nakon večere održana je tradicionalna tombola i izvlačenje svetaca zaštitnika.

8. – Blagoslovljene novoobnovljene prostorijske sjemeništa, blagoslov i sv. misu u sjemenišnoj kapelici Bezgrešnog začeca Bl. Dj. Marije predvodio je fra Ljudevit Maračić, provincijalni ministar.

14. – 15. – Klerici i postulanti zajedno s magistrom i gvardijanom bili na izletu u Beogradu. Nakon noćenja u samostanu časnih sestara, obišli su grad, susreli se s nadbiskupom i ručali na Dunavu nakon čega je uslijedio povratak u Zagreb.

25. – 27. – Održan Teološko-pastoralni tjedan s temom: “Novi govor vjere u evangelizaciji”, na kojemu su sudjelovali i naši klerici i postulanti.

31. – Završena predavanja na fakultetu, što označava početak “ispitne groznice” kroz veljaču.

VELJAČA

16. – U klerikatu prigodno obilježili dobivanje vozačke dozvole postulanta Dade Felbara.

OŽUJAK

11. – Bogoslovi i postulanti zajedno s magistrom sudjelovali na Danu KBF-a na Šalati.

12. – Klerikat ugostio prof. dr. Antu Crnčevića, koji je održao dva predavanja: “Liturgija – dar i otajstvo” i “Korizma”.

19. – Svečanim ručkom u zagrebačkom samostanu obilježeni imendani fra Josipa Prisel-

ca, magistra klerika fra Josipa Blaževića i klerika fra Josipa Petonjića. Slavlje se nastavilo u 16.00 sati blagoslovom klerikatske kapelice sv. Josipa Kupertinskog, koji je predvodio provincijalni ministar fra Ljudevit Maračić uz sudjelovanje deseterice svećenika te svih klerika, postulanta i sjemeništaraca. Nakon blagoslova uslijedio je prigodni domjenak u sobi za rekreaciju.

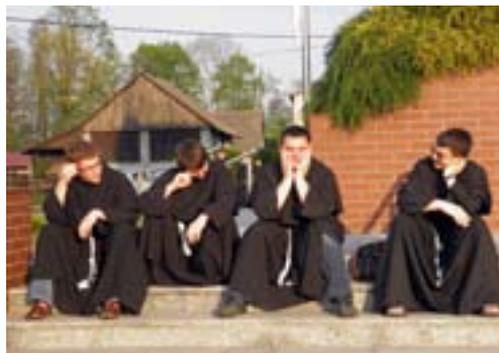
20. – Pod svim nedjeljnim misama klerici, postulanti i sjemeništarci dijelili glasilo “Vox minorum”. Sakupljeni prilozi uložiti će se u tiskanje novog broja.

25. – 27. – Održani VII. dani otvorenih vrata klerikata na kojima su sudjelovala četiri mladića, od kojih su dvojica napisala i predala molbu za ulazak u našu zajednicu.

TRAVANJ

17. – Klerici na Cvjetnicu ispred crkve dijelili maslinove grančice.

26. – 30. – Održan Juniorentreffen, susret njemačkih, slovenskih i hrvatskih bogoslova. Odvijao se u Poljskoj, najprije u Niepokalanowu, Gradu Bezgrešne, povodom 70 godina od smrti sv. Maksimilijana Kolbea. Uz obilje duhovnog sadržaja obišli smo i Varšavu te susret završili

u Auschwitzu. Na povratku smo se jedan dan zadržali u Krakowu te razgledali Bratislavu.

SVIBANJ

8. – Održan susret roditelja naših sjemeništaraca, postulanata i klerika. Nakon uvodnih pozdrava, razgledale su se prostorije odgojnih ustanova, nakon čega je uslijedila sv. misa koju je predvodio provincijalni ministar fra Ljudevit Maračić. Po završetku ručka otišlo se u Mikuliće u posjet sestrama klarisama. Susret je završen u popodnevnom satima druženjem uz kavu i kolače.

14. – 15. – Na Cresu svečano obilježen jubilej 50 godina prisutnosti sestara franjevki misionarki iz Asiza, na kojem su sudjelovali klerici i postulanti.

20. – Klerici i postulanti zajedno s magistrom bili na izletu na Plitvičkim jezerima, nakon čega su posjetili Udbinu, gdje su toplo primljeni od tamošnjeg župnika i upoznati s projektom Crkve hrvatskih mučenika.

20. – 22. – Sjemeništarci sudjelovali na susretu redovničkih sjemeništaraca u Sinju.

28. – 29. – Nekoliko klerika i sjemeništaraca sudjelovalo autobusom mladih iz Zagreba na noćnom hodočašću “Hod sv. Antuna” u Padovi.

LIPANJ

4. – 5. – Klerici, postulanti i sjemeništarci sudjelovali na programu prvog posjeta pape Benedikta XVI. Hrvatskoj povodom prvoga hrvatskoga nacionalnog susreta obitelji.

6. – U Pastoralnom institutu Zagrebačke nadbiskupije naš đakon fra Zlatko Vlahek primio od nadbiskupa Josipa Bozanića diplomu o svećeničkoj spremi.

10. – Postulant Dado Felbar napustio našu zajednicu.

13. – Svečano proslavljena svetkovina sv. Antuna Padovanskoga uz asistenciju sjemeništaraca, postulanta i klerika.

18. – Fra Zlatko Vlahek zaređen za svećenika u zagrebačkoj Katedrali.

19. – U Ivancu svečano proslavljena Mlada misa fra Zlatka Vlaheka uz asistenciju klerika, postulanta i sjemeništaraca.

SRPANJ

10. – Druženjem nakon večere oprostili se od fra Stjepana Brčine, koji studij nastavlja u Rimu, te postulanta Ivana Lotara, koji odlazi u Asiz u novicijat.

KOLOVOZ

1. – 28. fra Josip Petonjić i fra Željko Klarić sudjelovali u Asizu, Visokom i Rami na pripravi za svečane zavjete.

2. – Pero Barba, Franjo Škarec, Vjekoslav Džijan i Robert Jandel započeli su postulaturu u creskom samostanu sv. Frane.

RUJAN

3. – Dvojica naših novaka: fra Josip Ivanović i fra Milan Gelo položili u Asizu prve zavjete, čime je završena njihova godina novicijata. Svečanosti je nazočila većina klerika i postulata.

5. – Započela nova školska godina za sjemeništare, kojima se u prvi razred pridružio dugogodišnji ministrant naše zagrebačke župe Nikola Novosel.

6. – 7. – U zagrebačkom samostanu Svetoga Duha održan Pastoralni kolokvij na kojem sudjeluje većina klerika.

14.-19. – Postulanti Franjo i Vjekoslav s magistrom fra Zdravkom Tubom posjetili su Rim, Asiz i Padovu te tom prilikom prisustvovali oblačenju novaka fra Ivana Lotara.

17. – Dotadašnji postulant Ivan Lotar započeo je svoj novicijat u Asizu oblačenjem redovničkog odijela. Događaju je nazočila većina klerika i dvojica postulanata s magistrima.

20. – Marko Parat pridružio se ostalim postulantima, čija je zajednica time bogatija za petog člana.

23. – 24. – Održan tradicionalan susret hrvatsko-slovenskih bogoslova, kojem smo ove godine bili domaćini. Susret je održan u Sarajevu prigodom proglašenja blaženim Drinskih mučenica na čijoj smo misi beatifikacije sudjelovali. Uz razgledavanje Sarajeva, još smo posjetili grad Jajce i Kraljevu Sutjesku.

30. – Na Cresu proslavljen Dan Provincije.

LISTOPAD

1. – 4. – Klerici i postulanti sudjeluju na Cresu u duhovnim vježbama koje predvodi provincijalni ministar fra Ljudevit Maračić, a koje su zaključene na blagdan sv. Franje produljenjem zavjeta nekolicine klerika.

8. – Nakon klerikatskog kapitula, poslijepodne proveli u Novom Marofu kod obitelji Degač, koji su počastili ručkom i kestenijadom.

10. – 13. – Održan tečaj trajne formacije pod temom “Propovjedništvo”, na kojem su sudjelovali i klerici.

13. – Klerici sudjeluju u Katedrali na misi zativa Duha Svetoga.

16. – General Reda fra Marco Tasca susreo

se u klerikatu s našim klericima i postulantima te im održao prezentaciju o stanju u Redu.

21. – 23. – Održani VIII. dani otvorenih vrata klerikata, na kojima je sudjelovalo sedmorica mladića.

21. – 27. – Održan Tjedan međureligijskog dijaloga, na kojem sudjeluju klerici kao pomoćnici i sudionici.

23. – 30. – U Cresu postulanti sudjeluju u susretu s Generalom Reda fra Marcom Tasca i generalnim definitorem.

30. – Klerici zajedno s evangelizacijskom zajednicom i studentima u Karlovcu priredili scenske prikaze prigodom predstavljanja knjige magistra fra Josipa Blaževića: “Halloween. Poganstvo staro i novo.”

31. – Isti program predstavljanja knjige ponovljen u dvorani sv. Franje na Svetom Duhu.

STUDENI

13. – Postulanti se zajedno s magistrom uputili u Šibenik na proslavu svetog Nikole Tavelića te usput posjetili braću u Splitu, kao i Gospiño svetište u Međugorju. ■

Pozivamo sve mladiće koji razmišljaju
o duhovnom pozivu ili žele izbližega upoznati
franjevački način života da sudjeluju u programu

DANA OTVORENIH VRATA KLERIKATA

susreti će se održati
u klerikatu franjevaca konventualaca
SVETI DUH 31, Zagreb

27. – 29. 4. 2012.

19. – 21. 10. 2012.

INFO:

fra Željko Klarić

01/3909-218

091/ 5831-620

zeljko.klaric@gmail.com

SEMPER ✝ MINOR!

Bogoslovi Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevaca konventualaca

PRATITE NAS I NA INTERNETU: SEMPER MINOR

INTERNET STRANICA BOGOSLOVA FRANJEVACA KONVENTUALACA

- saznajte više o bogosloviji i bogoslovima •
- pobliže se upoznajte s franjevačkim načinom života •
- pročitajte tjedna razmatranja Riječi Božje •
- upoznajte izvorna franjevačka mjesta •
- pogledajte zanimljive foto i video galerije •

www.bogoslovi.ofmconv.hr

IMAŠ LI MI ŠTO UDIJELITI?

Išao sam selom prosjačeći od kuće do kuće.

*U jednom času ugledah u daljini – kao u snu – zlatnu kočiju
i upitah se koji to kralj nad kraljevima dolazi njome.*

*Probudila mi se nada: Nestat će dani bijede, eto milostinje
koja će mi se sama udijeliti, svekolika blaga leže tik do mojih nogu...*

*Tvoja se zlatna kočija zaustavila. Pogledao si me i blago se smiješeći
sišao iz kočije. Radosno sam čekao tvoj dar, moje bogatstvo.*

A onda si, na moje veliko iznenađenje, ispružio desnu ruku i rekao:

Imaš li mi što udijeliti?

Koje li kraljevske šale – iskati milostinju u prosjaka!

*Zbunio si me. Dugo nisam znao što mi je činiti, dok u svom jadnom
zavežljaju napokon nisam našao zrno žita i udijelio ti ga.*

Ti si se opet blago nasmiješio i popeo se u svoju zlatnu kočiju.

*Da samo znadeš kako sam se te večeri bolno prenerazio! –
istresajući iz zavežljaja svoju sirotinju ugledao sam zrno žita
koje sam ti udijelio – pretvorio se u čisto zlato!*

*Gorko li sam zažalio što ne bijah dosta velikodušan
da podarim te svim što imam.*